

Εδρεύον

ΤΕΥΧΟΣ 84

ΒΗΜΑ

*«Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς [...] Δεν λέγετε σεις
ότι τέσσαρες μήνες είναι έτι, και ο θερισμός έρχεται;
Ιδού, σας λέγω, υψώσατε τους οφθαλμούς σας, και ιδέτε
τα χωράφια, ότι είναι ήδη λευκά προς θερισμόν».*

(Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 4/34-35)

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2022

Εδενύδερο ΒΗΜΑ

Γ' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2022

ΕΤΟΣ 21° • ΦΥΛΛΟ 84°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ
Ιωάννης Γρίζος
Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:
Τέρτιος Πετροβατζής
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:
Ιωάννης Γρίζος
Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098
giannisgrizos@yahoo.com
Παπαδιαμαντοπούλου 168
Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
Μικράς Ασίας 76, Γουδή
Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280
E-mail: info@volcanograph.gr
www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»
κυκλοφορεί στις αρχές
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με e-mail ή με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:
Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός
για αυτοπροαίρετες εισφορές
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123
IBAN: GR 8801715970006597104860123
BIC PIRBGR33
(απαραίτητη σημείωση:
«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Εικόνα εξωφύλλου:
Πίνακας του Vincent van Gogh

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Περί Ουκρανίας (Μέρος 2°)
Ιωάννης Γρίζος.....1
- Γιατί ο πόλεμος; Υπάρχει ελπίδα;
Σωτήρης Ιωάννου2-3
- Ο καιρός του μεγάλου θερισμού έφτασε! (ποίημα)
Ο Λυχνιοφόρος.....3
- Ο δύο πύλες εισόδου και οι δύο δρόμοι
Ιωάννης Γρίζος4-5
- George Müller
Επιμέλεια Τζένιφερ Τζακ / Ελ. ΒΗΜΑ6-7
- Το ήθος του Χριστού και η ηθική των ανθρώπων
Παναγιώτης Γκοβέσης.....8-9
- Τα λουλούδια απ' το σπαταλημένο νερό
και οι δύο κουβάδες
Απόδοση - Επιμέλεια: Ντόνα Λεβεντάκη.....10-11
- «Ο λόγος σας ας είναι πάντοτε με χάριν»
(Κολ. 4/6)
Δημήτρης Τοράκης12
- «...τα άνθη φαίνονται εν τη γη· ο καιρός
του άσματος έφθασε...» (Άσμα Ασμάτων 2/12)
Δημήτρης Μακράκης.....13
- Η απολύτρωση δια του αίματος
Andrew Murrey14-17
- Εκείνοι που αναχώρησαν για τον Κύριο
ΕΛ.ΒΗΜΑ17
- Στο γραφείο του υποπλοιάρχου
ενός γκαζάδικου
Αλέξανδρος Δαδάος18-19
- Ανώνυμος ποιητικός λόγος -
Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 3/7-8
Άγνωστος19
- Τι μας βοηθά στη μελέτη
των εσχατολογικών θεμάτων
Θανάσης Νικολόπουλος20
- Δικός σου καρπός (ποίημα)
Σωφρονία Ντεμίρηοπισθόφυλλο

Περί Ουκρανίας

(Μέρος 2^ο)

Αγαπητοί φίλοι,

Στα μέσα και πάλι ενός καλοκαιριού συναντιόμαστε με σκέψεις, εκτιμήσεις, οραματισμούς και συμπεράσματα για όσα ακούμε και βλέπουμε γύρω μας. Στον μικρόκοσμο της αυλής μας αλλά και πάνω στη σκηνή του παγκόσμιου γίγνεσθαι, ανεβαίνουν και παρελαύνουν χωρίς αιδημοσύνη, ο πόλεμος, η καταστροφή, η δυστυχία, τα σεξουαλικά εγκλήματα σε όλες τις μορφές τους και μία πρωτοφανής εκμετάλλευση των αδυνάτων απ' τους έχοντες και κατέχοντες. Όσο για «το δίκαιο της πυγμής» έχει αναχθεί σε κανόνα ζωής. Η παρακμή δε σε όλα τα επίπεδα της ιδιωτικής και της δημόσιας ζωής έχει καταστεί συνοδός και υπηρέτης του ανθρώπου.

Το ουκρανικό ζήτημα στο κέντρο, δεσπόζει απ' τον Φλεβάρη που πέρασε και όπως λένε στρατιωτικοί και πολιτικοί αναλυτές, αυτή η παρανοϊκή ανθρωποσφαγή μέσα στην ευρωπαϊκή ήπειρο είναι άγνωστο πότε θα τερματιστεί. Ίδωμεν. Ο Πούτιν, αδιάλλακτος, ζητάει την άνευ όρων παράδοση της Ουκρανίας. Ο Ζελένσκι φυσικά αρνείται, αφού το διακύβευμα αφορά την ελευθερία και αξιοπρέπεια της πατρίδας του. Όμως την ίδια ώρα οι εκατόμβες των νεκρών καθημερινά αυξάνουν και ανίδεοι πολλές φορές όσο και αστοιχείωτοι, περιστασιακοί σχολιαστές εμφανίζονται - παγκοσμίως άγνωστοι - απ' το πουθενά για να μας μορφώσουν περί του «Διεθνούς Δικαίου» και να μας αναλύσουν αυτά που δεν αναλύονται, δηλ. τα αυτονόητα.

Ταυτόχρονα ο χορός της υποκρισίας καλά κρατεί. Οι εισβολείς Ρώσοι μιλάνε για «ειδική στρατιωτική επιχείρηση», επιχειρώντας να βολέψουν τη συνείδησή τους και να νομιμοποιήσουν τις ενέργειες τους. Οι απέναντί τους Ουκρανοί αντιτείνουν ότι πρόκειται «περί πολέμου», έχοντας δίκιο. Στην εντελώς άλλη πλευρά οι Δυτικοί εφοδιάζουν συνεχώς με στρατιωτικό υλικό την Ουκρανία, με το δρεπάνι του θανάτου να κόβει χωρίς διάκριση τις ζωές κυρίως νέων ανθρώπων, αλλά και όλων των ηλικιών. Όμως εκείνοι που σκοτώνονται είναι Ουκρανοί και Ρώσοι. Δεν είναι τα παιδιά, οι αδελφοί και οι πατέρες των Δυτικών.

Και τότε αμείλικτα γεννιούνται τα ερωτήματα. Η διαδρομή μέσα στο τούνελ αυτό άραγε θα διαρκέσει πολύ; Τα φρένα της αμαξοστοιχίας θα λειτουργήσουν; Θα σταματήσει κάπου πριν τον εκτροχιασμό της;

Αγαπητοί, ας μην αυταπατώμεθα. Η Δύση σήμερα παραπαίει, φθίνει και εκφυλίζεται. Τα πνευματικά χριστιανικά αναστήματα σπανίζουν. Η Ευρώπη των ιεραποστολών, των γιγάντων της προσευχής, της βαθιάς θεολογικής γνώσης, βυθίζεται τραγικά μέσα στον βάλτο του αθεϊσμού, των οικονομικών συμφερόντων, του ηθικού ξεπεσμού, και του αμοραλισμού. Πριν 200 χρόνια περίπου η έξοχη πένα του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι σημάδεψε στο κέντρο: «Η Δύση έχασε τον Χριστό και γι' αυτό πεθαίνει», έγραψε. Και ο Άγγλος ιστορικός και φιλόσοφος Άρνολντ Τούνμην (1889-1975) εξέφρασε παραπλήσιες σκέψεις: «Οι πολιτισμοί πεθαίνουν όχι γιατί οι άνθρωποι παύουν να έχουν δημιουργικές ικανότητες, αλλά γιατί οι κοινωνίες παύουν νάναι διαποτισμένες με τον φόβο του Θεού». Προφητείες εκ των κάτω, που επαληθεύονται καθημερινά.

Τι απομένει λοιπόν πέραν του τερματισμού αυτής της ανθρωποσφαγής; Οι ουσιαστικές λύσεις βρίσκονται στα χέρια του πανάγαθου Θεού. Ας κρατήσουμε λοιπόν, αγαπητοί, τις λαμπάδες μας αναμμένες με προσευχή και αγρύπνια, καθώς ο Κύριος είναι εγγύς, και ας μην ξεχνάμε: «*Ο δε υπομείνας έως τέλους, ούτος θέλγει σωθή*» (Ματθ. 24 / 13).

Το Ελ. ΒΗΜΑ σας εύχεται ειρηνικό και καλό καλοκαίρι μαζί με τους αγαπημένους σας.

**Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος**

Γιατί ο πόλεμος;

Ένας ακόμα πόλεμος. Ένας πόλεμος στην Ευρώπη, μεταξύ χριστιανών, μάλιστα Ορθοδόξων. Πόσο εύθραυστη αποδεικνύεται η ειρήνη πάνω στη γη μας! Δεν προλαβαίνει ο ένας πόλεμος να τερματιστεί κι άλλος αρχίζει!

Εικόνες σκληρές, γεμάτες φρίκη. Αίμα και νεκροί, ήχοι που τρομάζουν. Σπίτια, ναοί και πόλεις καταστραμμένες. Μήνες τώρα και εβδομάδες βλέπουμε εικόνες από την Ουκρανία.

Και ένα ερώτημα μέσα μας. Γιατί; Υπάρχει Θεός;

Πώς είναι δυνατόν ένας Θεός, τον οποίο ο Χριστιανισμός τον περιγράφει γεμάτο από αγάπη, να κοιτάζει από ψηλά αδιάφορα την ερήμωση και την καταστροφή;

Γιατί κρύβεται ο Θεός; Και πού βρίσκεται, σ' αλήθεια, η αιτία του πολέμου; Του κάθε πολέμου;

Ας μη γελιομάστε. Πόλεμοι διεξάγονται παντού. Ακόμα και μέσα στην ίδια την οικογένεια, ανάμεσα σε αδέρφια, που έχουν το ίδιο αίμα. Ανάμεσα στους κατοίκους του μικρού χωριού, στους ένοικους της πολυκατοικίας. Μέσα στα δημοτικά συμβούλια, στην ίδια πόλη, γίνεται πραγματικός πόλεμος.

Ο πόλεμος είναι μέσα μας!

Σε όλα τα επίπεδα, μπορούμε να διακρίνουμε τον αέναο αγώνα του ανθρώπου για προβολή, για κυριαρχία, για επικράτηση!

Οι επιθετικοί πόλεμοι εξακολουθούν, μέχρι σήμερα, να διεξάγονται αμείωτοι πάνω στη γη, με κοινό γνώρισμά τους το μίσος, την κυριαρχία πάνω σε λαούς και σε ανθρώπους.

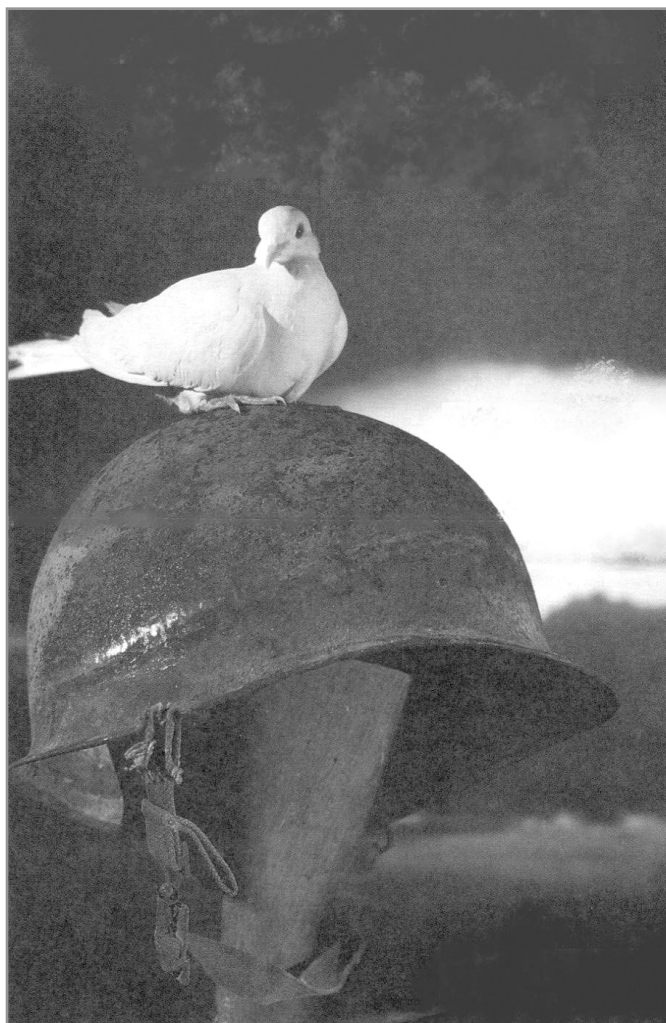
Δεν ήταν, όμως, έτσι απ' την αρχή. Στην αυγή της ανθρωπότητας, στον Κήπο της Εδέμ, ο Θεός μάς έπλασε αθώους αλλά ελεύθερους.

Στην ηθική μας ελευθερία, επιλέξαμε την αμαρτία, την απομάκρυνση από τον Δημιουργό μας. Και η αμαρτία, από τότε, πέρασε στο αίμα μας και στη ζωή μας (Γένεση, κεφ. 3).

Μέχρι σήμερα, όσα έχουμε δεν μάς φτάνουν, η καρδιά μας, το εγώ μας, ποτέ δεν γεμίζουν. Τα δικαστήρια, οι φυλακές, ο πόλεμος, αυτό μαρτυρούν.

Αντί να στραφούμε στον Θεό, επιθυμούμε την δύναμη και την εξουσία, το χρήμα και τις απολαύσεις.

Εάν κοιτάξουμε σήμερα στον κόσμο μας, θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανένας που να αγαπάει πραγματικά, γνήσια, ειλικρινά. Στον κόσμο που ζούμε η αγάπη έχει καθεί από τη ζωή του ανθρώπου. Η κακία, η αδικία, η αγριότητα και το μίσος κυριαρχούν σε κάθε έθνος, σε κάθε φυλή και γλώσσα. Κανένας δεν

εμπιστεύεται τον πλησίον του και κανένας δεν τον αγαπάει.

Ο Ιησούς Χριστός, πριν από 2.000 χρόνια, μίλησε και για αυτές τις μέρες, λέγοντας πως η αμαρτία θα πληθυνθεί και η αγάπη των πολλών θα παγώσει στις καρδιές (Ματθαίος 14/12).

Δυστυχώς ή ευτυχώς, η αγάπη, δεν μπορεί να αποκτηθεί με χρήματα.

Εάν, την ώρα τούτη που διαβάζεις αυτές τις γραμμές, ειλικρινά ζητάς την αληθινή αγάπη, την αιώνια αγάπη, δεν θα την συναντήσεις πουθενά και δεν θα την βρεις αλλού, παρά μόνο εκεί που εκδηλώθηκε σε όλο της το μεγαλείο: Στον σταυρό του Γολγοθά! Από εκεί πηγάζει δωρεάν η αληθινή αγάπη, εδώ και περίπου 2000 χρόνια. Είναι η αγάπη του Θεού για σένα.

Μπορείς να γνωρίσεις προσωπικά την πραγματική αγάπη του Θεού, τη στιγμή που θα ταπεινώσεις την καρδιά σου, και θα γονατίσεις μπροστά στον Θεό, θα μετανιώσεις για το αμαρτωλό σου παρελθόν και

Υπάρχει ελπίδα;

θα πιστέψεις ότι ο Χριστός, ΚΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ έδωσε τη ζωή Του και το αίμα Του, για να σε λυτρώσει και να σε ελευθερώσει, από τη δύναμη και τις αιώνιες συνέπειες της αμαρτίας.

Εάν κάνεις αυτό το γνήσιο βήμα της πίστης, τότε θα ονομάζεσαι και θα είσαι ένας αληθινός Χριστιανός. Η αγάπη του Θεού θα κατοικήσει στην καρδιά σου.

Αγόρασε μία Καινή Διαθήκη, σε γλώσσα κατανοητή, και άρχισε να την διαβάζεις. Γρήγορα θα διαπιστώσεις ότι αυτό το βιβλίο και ολόκληρη η Αγία Γραφή είναι ένα θαύμα και ένα μυστήριο. Έχει λόγια ζωής, αλήθειας και δύναμης. «Εγώ είμαι

η ανάσταση και η ζωή· αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει.» (Λόγια του Ιησού Χριστού - Ιωάννης 11 /25).

Και μην ξεχνάς: Το πιο σπουδαίο, το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή του ανθρώπου, είναι η σωτηρία της ψυχής.

Η ψυχή του ανθρώπου έχει μεγαλύτερη αξία από ολόκληρο τον κόσμο.

«Επειδή, τι θα ωφεληθεί τον άνθρωπο, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, ζημιωθεί όμως την ψυχή του; Ή, τι θα δώσει ο άνθρωπος σε ανταλλαγή της ψυχής του;» (Μάρκος 8/36-37).

Σωτήρης Ιωάννου

Ο καιρός του μεγάλου θερισμού έφτασε!

Ο καιρός του μεγάλου θερισμού έφτασε!

Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, δρόμος ευθύτητας και δικαιοσύνης.

Καθαρίσατε εαυτούς στο φως.

Λαλήσατε μετά φωνής παρηγορίας τον λόγον της μαρτυρίας του αληθούς.

Ο καιρός εγγύς - εγγύτατος.

Και ποιος δύναται να εμποδίζει τον προειρημένο ερχομό του Άρχοντα της ειρήνης;

Αδράξτε την αγάπη της αιωνίου θυσίας, αίμα που τρέχει ως πηγή αφθαρσίας, γιατί η αποστύρωση πλησιάζει.

Ανακύψατε τας κεφαλάς σας!

Ο ουρανός ασπάζεται τη γη λέγοντας, «Ο Κύριος έρχεται!»

Σεις είσθε φίλοι του Κασού Ποιμένου, εξαγορασμένοι με αντίλητρο προσφοράς που ουδείς δύναται να ακυρώσει.

Εκλέξατε την αγαθήν μερίδαν διά να σταθείτε σεσωσμένοι ενώπιον του Πατρός της χάριτος

ψυχές λευκές και άγιες και αρτιδωτες.

Ο καιρός του μεγάλου θερισμού

έφτασε!

Μα η Κιβωτός ακόμη ανοικτή.

Δίχως εφήμερο φορτίο θανάτου σπεύσατε προς συνάντηση του δίκαιου ήλιου.

Ουδείς καυχώμενος δύναται να σταθεί στο φως.

Μόνο το ύψος της δόξης του Θεού μένει και κάθε ζωή από το φύσημα της πνοής Του.

Ο Κύριος είναι ήδη εδώ!

Το σάβηπιμα της ουράνιας βασιλείας συγκλονίζει τα τείχη της Ιερικούς πού κάθε μέρα γκρεμίζονται όλο και περισσότερο σε γύμνια θανάτου.

Η τίμια παραδοχή αδυναμίας της θνητότητάς μας δύναμις Θεού και η παντοδυναμία των ισχυρών παράληση και κατάρρευση.

Γιατί ο καιρός του μεγάλου θερισμού έφτασε...

Ο Κύριος είναι ήδη εδώ!

Ο Λυχνιοφόρος

Οι δύο πύλεις εισόδου

Η επίγεια ζωή μας και η ύπαρξή μας, αγαπητοί, αποτελεί μια μικρή διαδρομή μέσα στον χρόνο, ένα μικρό ταξίδι που οδηγεί στην αιωνιότητα.

Στον Ψαλμό 90/5-6 διαβάζουμε για τον άνθρωπο: «*Κατακλύζεις αυτούς· είναι ως όνειρον της αυγής, ως χόρτος όστις παρέρχεται· το πρωί ανθεί και παρακμάζει· το εσπέρας κόπτεται και ξηραίνεται.*».

Τα λίγα χρόνια που περνάμε εδώ στη γη έχουν τεράστια σημασία, γιατί εμείς οι ίδιοι προετοιμάζουμε το αιώνιο μέλλον μας.

Η αμέτρηση και απροσδιόριστη αιωνιότητα είναι εμπρός μας, καθώς την πλησιάζουμε ολοένα και περισσότερο.

Ο Μπλαζ Πασκάλ (1623-1662), χριστιανός, φυσικομαθηματικός και φιλόσοφος, έχοντας βεβαιωθεί για κάποια ελάχιστα ψήγματα περί χρόνου και αιωνιότητας, έλεγε: «Όταν θεωρώ τη μικρή διάρκεια της ζωής μου, τη ρουφηγμένη μέσα στην προηγούμενη και στην επόμενη αιωνιότητα, όταν θεωρώ τον μικρό χώρο που γεμίζω, και μάλιστα που τον βλέπω μέσα στην ατέλειωτη απεραντοσύνη των χώρων, που τους αγνοώ και με αγνοούν, με πιάνει τρόμος».

Πόσοι όμως αδιαφορούν και αμέριμνοι προσπερνούν το γεγονός αυτό! Θυμίζουν τον ασθενή εκείνο, που όταν έμαθε ότι η ασθένεια του δεν ήταν προς θάνατο, αλλά παρ' όλα αυτά θα έπρεπε να ενδιαφερθεί για το επέκεινα των ανθρωπίνων πραγμάτων, επαναλάμβανε ανακουφισμένος: «*Ω! Αν πρόκειται για την ψυχή μου μόνο, τότε τα πράγματα πηγαίνουν καλά!*».

Ένα γεγονός παραμένει αναμφισβήτητο, αγαπητοί, όλοι θα πεθάνουμε και θα περάσουμε στην αιωνιότητα. Γι' αυτό οφείλουμε να αναζητούμε την αρχή και το τέλος των ανθρωπίνων πραγμάτων, την αιτία τους και το αποτέλεσμα.

Ο Θεός σε όλα αυτά δίδει την απάντησή Του με τον Λόγο Του, το βιβλίο της αιώνιας αλήθειας, καθώς μας οδηγεί στις όχθες της αληθούς και αιώνιας ζωής. Ψαλμός 119/105: «*Άνυχος εις τους πόδας μου είναι ο λόγος σου, και φως εις τας τρίβους μου.*».

Η Βίβλος είναι σαφής και απόλυτη. Στη ζωή αυτή υπάρχουν δύο δρόμοι, δύο εκβάσεις, δύο κύριοι. Η τον έναν θα εκλέξεις ή τον άλλον. Ματθ. 7/13-14: «*Εισέλθετε διά της στενής πύλης· διότι πλατεία είναι η πύλη, και ευρύχωρος η οδός η φέρουσα εις την απώλειαν, και πολλοί είναι οι εισερχόμενοι δι' αυτής. Επειδή στενή είναι η πύλη, και τεθλιμμένη η οδός η φέρουσα εις την ζωήν, και ολίγοι είναι οι ευρίσκοντες αυτήν*».

Ο δρόμος και η πύλη της απώλειας

Απ' τη μεγάλη πύλη και τον ευρύχωρο δρόμο μπορούν εύκολα να εισέλθουν πολλοί χωρίς δυσκολίες. Κλέφτες, ληστές, δολοφόνοι, καταχραστές δημοσίου χρήματος, παιδεραστές, σωματέμποροι, έμποροι ναρκωτικών και οι πάσης φύσεως φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί του κακού σε όλες τις εκδηλώσεις του. Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε επίσης ότι ο Κύριος τονίζει αμείλικτα πως μέσα σε όλες αυτές τις κατηγορίες του κακού, κυρίαρχη θέση κατέχει μια κατηγορία **που ενεργούν το κακό διά του ψεύδους**.

Οι λόγοι αυτοί αποτελούν το χρονικό μιας προαναγγελθείσης αιώνιας τιμωρίας, ενός αιώνιου θανάτου, μακριά απ' την παρουσία του Θεού, «*Εξω δε είναι οι κύνες και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλοθήτραι, και πας ο αγαπών και πράπτων το ψεύδος*». (Αποκ. 22/15). Η νομοτέλεια των αποτελεσμάτων της αμαρτίας, μάς θυμίζει ότι μαζί με την αλεπού ακολουθούν και τα αλεπουδάκια. Τα λόγια του Κυρίου δεν αφήνουν αμφιβολίες: «*Σεις είσθε εκ πατρός του διαβόλου, και τας επιθυμίας του πατρός σας θέψτε να πράπτετε. Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος, και δεν μένει εν τη αληθεία· διότι αλήθεια δεν υπάρχει εν αυτώ. Όταν ψαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων ψαλεί· διότι είναι ψεύστης, και ο πατήρ αυτού του ψεύδους*» (Ιωάν. 8/44).

Στον δρόμο αυτό επίσης πορεύονται διαχρονικά πολλοί που χαμογελούν με περιφρόνηση, ειρωνεία και αποστροφή. Εξωτερικά μπορεί να δείχνουν άψογοι, έντιμοι, ευσεβείς, ακολουθώντας τους κώδικες συμπεριφοράς της θρησκείας τους, και των ηθικών αρχών και αξιών τους – αν υπάρχουν – που ακολουθούν ως κόρην οφθαλμού. Ίσως είναι μάλιστα και γνωστοί ευεργέτες. Όμως επάνω και μέσα τους υπάρχει ένα πνεύμα που ο ουρανός το βλέπει· το κρυφό πνεύμα της υποκρισίας και της αδικίας, που βδελύττεται ο Θεός. Είναι το πνεύμα του Φαρισαϊσμού, Ματθ. 23/27-28: «*Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί· διότι παρομοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, οίτινες έξωθεν μεν φαίνονται ωραίοι, έσωθεν όμως γέμουσιν οστέων νεκρών, και πάσης ακαθαρσίας. Ούτω και σεις έξωθεν μεν φαίνεσθε εις τους ανθρώπους δίκαιοι, έσωθεν όμως είσθε πληρεις υποκρίσεως και ανομίας*». Η υποκρισία τους, τούς έχει οδηγήσει σε τέτοιο σημείο, ώστε τα ηθικά τους αντανakλαστικά να έχουν νεκρωθεί, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να τα κινητοποιήσουν. Αγαπητοί φίλοι, απ' τη ματιά του Θεού δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει.

και οι δύο δρόμοι

Η στενή πύλη και η τεθλιμμένη οδός

Για να εισέλθεις στον δρόμο αυτό θα πρέπει να μπεις απ' τη στενή αυτή πόρτα. Στο κατώφλι πρέπει να σκύψεις, να ταπεινωθείς, να μικρύνεις, να απογυμνωθείς και να αφήσεις το μεγάλο βάρος της αμαρτίας σου.

Η πύλη αυτή είναι ο Σταυρός. Και η μετάνοια είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να την περάσεις. «Και εις τα έθνη ρηϊπὸν ἔδωκεν ὁ Θεός τὴν μετάνοιαν εἰς ζωήν.» (Πράξ. 11/18). Η μετάνοια αποτελεί την μοναδική και αποκλειστική προϋπόθεση. Είναι μια εσωτερική ενέργεια, τα αποτελέσματα της οποίας φαίνονται στην πρακτική καθημερινή ζωή. Αποτελεί το θανάσιμο και αποφασιστικό χτύπημα εναντίον του εγωισμού μας. **Γκρεμίζει τον ασβεστωμένο τάφο και αποκαλύπτει τον φαρισαίο που ζητάει να φαίνεται εκείνο που δεν είναι και να κρύψει εκείνο που είναι.** Η ταπείνωση είναι οδυνηρή, οδηγεί όμως στη σωτηρία. Ο Λουκάς 13/3 μας θυμίζει: «...εάν δεν μετανοήτε, πάντες ομοίως θέξετε αποψισθή».

Στην καρδιά του Ιησού Χριστού υπάρχει πάντοτε η συγχώρηση, την οποία θα βρούμε μέσα στον Λόγο του Θεού, ο οποίος πρέπει να είναι ο οδηγός και ο βράχος πάνω στον οποίο θα βασισθεί η πίστη μας. Ο απόστολος Παύλος απευθυνόμενος στους αρχαίους Κορινθίους τούς τονίζει μια ουράνια γνωμοδότηση «...και απέθανεν υπέρ πάντων, διά να μη ζώσι πλέον δι' εαυτούς οι ζώντες, ἀλλήλ' ἀδιά τον αποθανόντα και ανασάντα υπέρ αυτών.» (Β' Κορ. 5/15).

Η αυταπάτη και η ψευδαισθηση ενός δόλιου και αδιέξοδου παράδρομου (Δευτ. 29/19 «Εγώ θέλω έχει ειρήνην, καίτοι περιπατών εν τη αποπλανήσει της καρδιάς μου»)

Το πνευματικό αυτό κεφάλαιο ανοίγεται και αφορά τον άνθρωπο με τις ηθικές ψευδαισθήσεις και αυταπάτες, πάνω στις οποίες χτίζει και οικοδομεί τη ζωή του.

Δυστυχώς αυτό συμβαίνει συχνά κι όταν κάποιος πορεύεται, έχοντας γνωρίσει τον Ιησού Χριστό προσωπικό του Λυτρωτή με τρόπο ημιτελή.

Το γιατί; Δεν έχει πεθάνει το εγώ του παλαιού ανθρώπου ολοκληρωτικά. Είναι ο πιστός (;) που ζητάει όλες τις χαρές και τις νίκες του Κυρίου. Ζητάει την κληρονομιά των ουρανίων θησαυρών, ταυτόχρονα όμως επιθυμεί την απόλαυση

όλων εκείνων των πλεονεκτημάτων του κόσμου και αυτής της ζωής. Αγωνίζεται να συμβιβάσει τις απαιτήσεις του Ευαγγελίου του Χριστού και τις απόψεις του κόσμου. Πατάει σε δύο βάρκες και συχνότατα σε τρεις. Ανήκει σε όλους εκείνους για τους οποίους διαβάζουμε: «Μη ομοζυγείτε με τους απίστους· διότι τίνα μετοχήν έχει η δικαιοσύνη με την ανομίαν; τίνα δε κοινωνίαν το φως προς το σκότιος; Τίνα δε συμφωνίαν ο Χριστός με τον Βεθίαθ; ή τίνα μερίδα ο πιστός με τον άπιστον;» (Β' Κορ. 6/14-15). Είναι αυτοί που μπεινοβγαίνουν σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα «του Θεού και του Μαμμωνά», ενώ ο Κύριος λέει: «Ουδείς δύναται δύο κυρίους να δουλεύη· διότι ή τον ένα θέλει μισήσει, και τον άλλον θέλει αγαπήσει· ή εις τον ένα θέλει προσκολληθῆ, και τον άλλον θέλει καταφρονήσει. Δεν δύνασθε να δουλεύετε Θεόν και Μαμμωνά» (Ματθ. 6/24).

Ένα δε ειλικρινές ερώτημα που μπορεί να ανακύψει είναι το εξής περίπου: «Πώς μπορώ να επιτύχω τον ολοκληρωτικό θάνατο του παλαιού ανθρώπου;». Η απάντηση θα προέλθει απ' την αγαθότητα και το έλεος του Θεού. Σε Εκείνον θα απευθυνθείς και θα ζητήσεις τη δύναμη να αντιπαλέψεις έως θανάτου τον παλαιό άνθρωπο. Και φυσικά δεν εννοούμε τον βιολογικό θάνατο, εννοούμε τον θάνατο που συνθέτει το παλαιό, σαρκικό «εγώ» για να ανατείλει και να ανθοφορήσει η ζωή του Χριστού εις το πλήρες.

Η σωτηρία βρίσκεται στον Σταυρό του Χριστού. Όσοι έχουν περάσει απ' τον Γολγοθά καλούνται να βρίσκονται συσταυρωμένοι καθημερινά με τον Κύριο, διαφορετικά εξακολουθούν να θέτουν σε θανάσιμο κίνδυνο τον εαυτό τους, δηλ. να διοικούνται και να κυβερνώνται απ' το πνεύμα του αιώνας τούτου, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πρόοδος και αύξηση στην πνευματική τους ζωή. Ο απ. Παύλος, έχοντας ανακαλύψει το μυστικό της πλήρους και ολοκληρωμένης νίκης που κατήγαγε ο Χριστός επί του Σταυρού, το παραδίδει απλόχερα στο γένος των ανθρώπων και σε μας σήμερα «Εις εμέ δε μη γένοιτο να καυχώμαι, ειμή εις τον σταυρόν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, διά του οποίου ο κόσμος εσταυρώθη ως προς εμέ, και εγώ ως προς τον κόσμον.» (Γαλ. 6/14).

Αγαπητοί φίλοι, η πρόσκληση παραμένει ίδια, πάντοτε και προς όλους τους ιχνηλάτες της αλήθειας αλλά και τους ακούραστους κωπηλάτες προς το τελικό λιμάνι της αιωνιότητας. Θα τα δώσεις όλα για να λάβεις τα πάντα και να απολαύσεις το πνευματικό μεδούλι της βαθείας κοινωνίας με τον Ιησού Χριστό.

«Τα παιδιά είναι ντυμένα και έτοιμα για το σχολείο, αλλά δεν έχουμε να τους δώσουμε να φάνε», είπε η επόπτρια του ορφανοτροφείου στον George Müller.

Ο George της είπε να πάει τα 300 παιδιά στην τραπεζαρία και να τους πει να καθίσουν στα τραπέζια. Ευχαρίστησε τον Θεό για το φαγητό και περίμενε. Ο George ήξερε ότι ο Θεός θα φρόντιζε για τα παιδιά όπως πάντα. Σε λίγα λεπτά ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ο φούρναρης. «Κύριε Müller», είπε, «χθες το βράδυ δεν είχα ύπνο. Κάτι μου είπε ότι σήμερα το πρωί θα είχατε ανάγκη από ψωμί. Σηκώθηκα και σας έψησα τρεις φουρνιές. Θα σας τις φέρω».

Σύντομα ακούστηκε κι άλλο χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ο γαλατάς. Το καροτσάκι του είχε χαλάσει μπροστά στο ορφανοτροφείο. Το γάλα θα χάλαγε μέχρι να φτιαχτεί η ρόδα. Ρώτησε τον George αν ήθελε λίγο γάλα δωρεάν.

Ο George χαμογέλασε καθώς ο γαλατάς έφερε 10 μεγάλα δοχεία γάλακτος που μόλις έφταναν για τα 300 διψασμένα παιδιά.

George Müller

Ποιος ήταν ο George Müller;

Ο George Müller δεν ήταν πάντα άνθρωπος πίστης και καλού χαρακτήρα. Μεγαλώνοντας στην Γερμανία στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, συχνά έκλεβε χρήματα από τον πατέρα του. Ως έφηβος, δυο φορές τ'όσκασε από ξενοδοχείο χωρίς να πληρώσει το δωμάτιο. Μια φορά τον συνέλαβαν και τον έβαλαν στη φυλακή. Ως φοιτητής σε Βιβλικό Κολλέγιο, του άρεσε να πηγαίνει στα μπαρ και να είναι η ψυχή του πάρτυ. Του άρεσε επίσης να κοροϊδεύει τους ανθρώπους, ιδιαίτερα τους χριστιανούς.

Μια μέρα ένας φίλος του George τον κάλεσε σε μια Βιβλική συμμαλέτη. Πήγε μόνο και μόνο για να πειράξει μετά τους Χριστιανούς. Προς μεγάλη του έκπληξη όμως, ευχαριστήθηκε στη συμμαλέτη. Για πρώτη φορά είδε ανθρώπους που πραγματικά γνώριζαν και αγαπούσαν τον Θεό. Πήγαινε κάθε βράδυ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΓΡΑΠΤΑ ΤΟΥ GEORGE MÜLLER

«6 Αυγούστου - Η σημερινή μέρα άρχισε χωρίς να κρατάω στα χέρια μου ούτε ένα ελάχιστης αξίας κέρμα. Τίποτα δεν είχε φέρει ο ταχυδρόμος, ούτε είχα λάβει οτιδήποτε άηλο, όταν στις 10:10 το πρωί μου έφεραν την τσάντα από τα ορφανοτροφεία που περιείχε τις ρίστες με τις ανάγκες για τη σημερινή ημέρα. - Κουτάξτε τώρα την έκβαση που έφερε ο Κύριος! Μέσα στην τσάντα βρήκα ένα σημείωμα από μία από τους συνεργάτες μας, το οποίο περιείχε 2 χρυσές λίρες. "Αυτά", έγραφε, "τα έστειλα για τα ορφανά". Ήταν μέρος ενός απροσδόκητου δώρου για την ίδια που μόλις είχε λάβει. - Έτσι καθύφθηκαν και οι σημερινές μας ανάγκες.»

George Müller

«Ουδέποτε, από τότε που άρχισε τούτο το έργο με τα ορφανά, δεν έχω ζητήσει από κανένα πρόσωπο οποιαδήποτε βοήθεια για το έργο αυτό και όμως, χωρίς καμία εκ μέρους μου παράκληση, οι προσφορές ερχόντουσαν από ποικίλα μέρη του κόσμου. Συχνότατα αυτά συνέβησαν σε στιγμές υψίστων αναγκών μας.»

George Müller

Στην ηλικία των 35 ετών ο George Müller είχε μια αποκάλυψη που θα άλλαζε και θα μεταμόρφωνε τη μετέπειτα πνευματική και καθημερινή ζωή του. Κατανόησε τότε πιο καθαρά πόσο σημαντικό είναι να περάσει κάθε μέρα χρόνο με τον Θεό στο ταμείο του, μελετώντας τον Λόγο Του και προσευχόμενος σ' Αυτόν. Το περιγράφει ο ίδιος:

«Για πρώτη φορά διέκρινα καθαρά, ότι το μεγαλύτερο και πρωταρχικό καθήκον μου κάθε μέρα είναι να φροντίσω η ψυχή μου να χαίρεται στον Κύριο μου. Η πρώτη μου μέριμνα να μην είναι το πόσο θα μπορούσα να υπηρετήσω τον Κύριο, ή το πόσο θα μπορούσα να Τον δοξάσω· αηλιά πώς η ψυχή μου να έρθει σε μια διάθεση που θα χαίρεται, και πώς ο εσωτερικός μου άνθρωπος να πάρει την τροφή που έχει ανάγκη. Διότι μπορεί να προσπαθήσω να είμαι χρήσιμος σε άηλους πιστούς, μπορεί να βοηθήσω να ανακουφιστούν οι δυστυχείς ή μπορεί ακόμα να βρω και άηλους τρόπους για να συμπεριφερθώ όπως αρμόζει σ' ένα παιδί του Θεού σ' αυτό τον κόσμο. Όμως, εάν θα τα έκανα όλα αυτά χωρίς να χαίρομαι και να ευφραίνομαι στον Κύριο, χωρίς ο εσωτερικός μου άνθρωπος να έχει τραφεί και ενδυναμωθεί κάθε πρωί, τότε όλα τα παραπάνω μπορεί να μη γίνονται «εν Πνεύματι».

(1805-1899)

Πριν τελειώσει η βδομάδα γονάτισε στο κρεβάτι του και ζήτησε από τον Θεό να συγχωρέσει τις αμαρτίες του. Οι φίλοι του George είδαν αμέσως την αλλαγή στη ζωή του. Δεν πήγαινε πια στα μπαρ, ούτε κορόιδευε τους ανθρώπους.

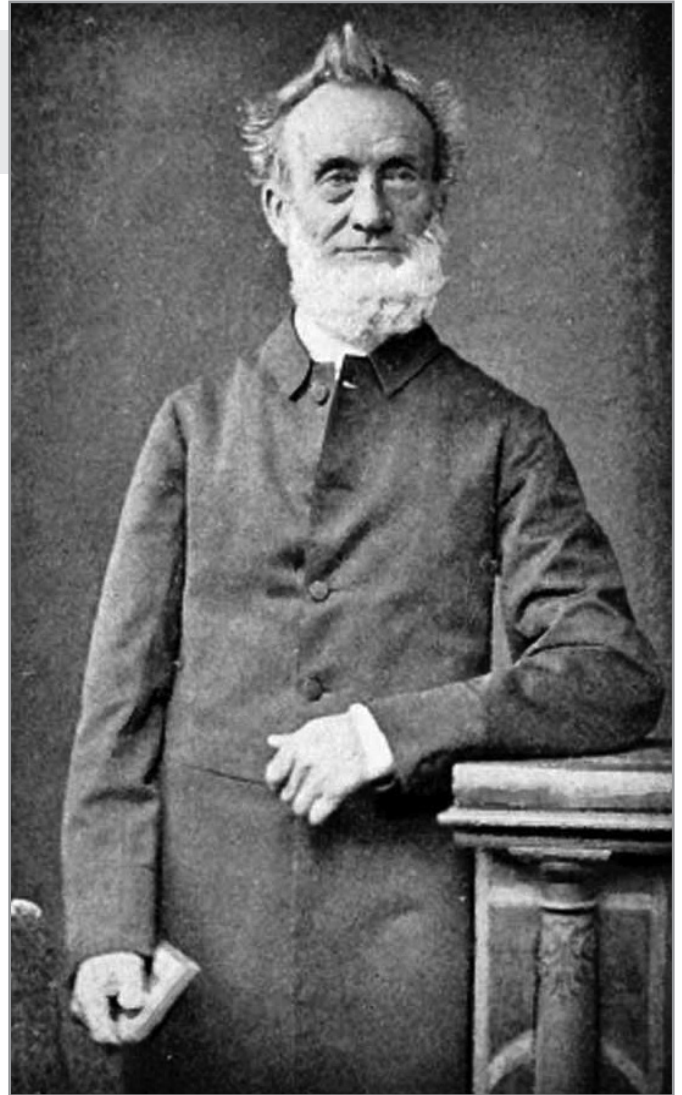
Περνούσε την ώρα του διαβάζοντας τον Λόγο του Θεού, μιλώντας για τον Θεό και πηγαίνοντας στην εκκλησία. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι οι φίλοι του δεν τον ήθελαν πια.

Όταν ο George είπε στον πατέρα του ότι ήθελε να γίνει ιεραπόστολος, ο πατέρας του στενοχωρήθηκε. Είπε στον George ότι δεν θα του δίνει πλέον χρήματα για τη Σχολή του.

Προσευχή

Ο George κατάλαβε ότι ο Θεός τον καλούσε στην υπηρεσία Του και γύρισε στο κολλέγιο. Δεν ήξερε πώς θα πληρώσει τα δίδακτρα. Γονάτισε και ζήτησε από τον Θεό να αναλάβει. Πρός μεγάλη του έκπληξη, μια ώρα αργότερα, ένας καθηγητής χτύπησε την πόρτα του. Πρόσφερε στον George μια θέση να παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα - με πληρωμή. Ήταν η αρχή της εξάρτησης του George Müller από τον Θεό.

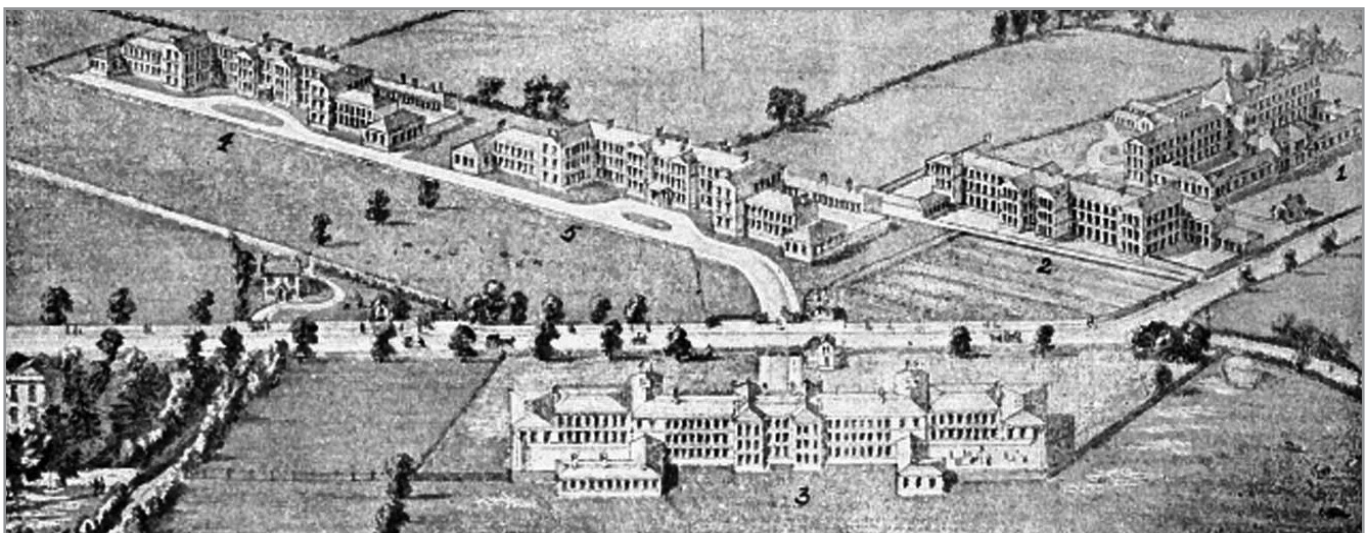
Αφού ο George τέλειωσε το κολλέγιο, ήταν έτοιμος να αρχίσει την ιεραποστολική διακονία του στο Λονδίνο. Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα: έπρεπε να κάνει ένα χρόνο υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας. Βιαζόταν πολύ να αρχίσει τη διακονία του, αλλά αρρώστησε βαριά. Δεν μπορούσε να υπηρετήσει στον στρατό και ήταν ελεύθερος να πάει στην Αγγλία ως ιεραπόστολος.

George Müller

Το Ορφανοτροφείο

Ο George έγινε ποιμένας μιας μικρής εκκλησίας στην Αγγλία. Η εκκλησία ήθελε να του δίνει ένα
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 9

Τα 5 ορφανοτροφεία του George Müller στο Bristol

ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ

Σε όλη την ανθρώπινη ιστορία, είναι καταγεγραμμένη η αγωνιώδης προσπάθεια του ανθρώπου να διατυπώσει ικανοποιητικές απαντήσεις σε υπαρξιακά ζητήματα.

Οι εν λόγω αναζητήσεις ήταν ανέκαθεν συνδεδεμένες με την «ηθική», ως όψεις τόσο του θεωρητικού όσο και του πρακτικού λόγου. Στο θεωρητικό επίπεδο, η αναζήτηση αναφέρεται στην περιοχή στην οποία υπάγεται η έλλογη ανθρώπινη γνώση και η οποία περιλαμβάνει την έννοια της αλήθειας και της εγκυρότητας για τους ηθικούς προβληματισμούς αλλά και την πρακτική εφαρμογή τους. Στο πρακτικό επίπεδο, αναζητείται η ηθική ως κίνητρο για την επιλογή ή την απόρριψη μιας πράξης, θέτοντας ως κριτήριο τον σκοπό της αρετής και της νομιμότητας, αλλά και ως πραγμάτωση των αποφάσεων, τις οποίες η ανθρώπινη συνείδηση έχει λάβει.

Μια βαθύτερη όμως έννοια η οποία σχετίζεται με το περιεχόμενο της ηθικής, αλλά διακρίνεται από αυτήν, είναι η έννοια του «ήθους». Το ήθος μπορεί να χαρακτηριστεί ως η διαμορφωτική δύναμη μιας ευρύτερης θεωρητικής και πρακτικής κατεύθυνσης, η οποία αναφέρεται στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου. Αρχαία ελληνική λέξη το ήθος, χρησιμοποιείται από την εποχή του Ομήρου και δηλώνει τους τρόπους συμπεριφοράς που επισφραγίζουν το εκάστοτε περιεχόμενο της ψυχής του ανθρώπου. Το ήθος υπερβαίνει την έννοια της ηθικής καθώς αποτελεί την ουσία και την πραγματικότητα μιας αυθεντικής πνευματικής ζωής και περιλαμβάνει μια δυναμική ορμή που επιθυμεί να διαρρήξει τα κοινωνικά εθιμοτυπικά πλαίσια του «πρέπει» και τις κίβδηλες απομιμήσεις των στερεοτύπων και των προκαταλήψεων, για να ακολουθήσει μία πορεία εκβαθέν προσανατολισμένη σε ανώτερους σκοπούς.

Στην εποχή μας, ο εθισμός και η παιδεία, ως τρόπος άσκησης, κατορθώνουν σε μείζονα βαθμό ο άνθρωπος κατά τη διάρκεια του βίου του να προβαίνει σε πλήθος ηθικοφανών πράξεων. Στην περίπτωση αυτή είναι πολύ πιθανό οι πράξεις αυτές να μην έχουν το ιδιόλεκτο¹ και τη γνησιότητα που μπορεί να τους εξασφαλίσει τον χαρακτηρισμό μιας αυθεντικά ηθικής πράξης, με την έννοια της κατεύθυνσης από μία πραγματικά αυτόνομη ηθική βούληση. Τις περισσότερες φορές, η ηθική των πράξεών μας δεν έχει μέσα της στοιχεία ήθους, αλλά είναι αποτέλεσμα κοινωνικών συμβάσεων, είναι απλώς μια προσαρμογή σε ένα μοντέλο, το οποίο χαρακτηρίζεται από ποικιλία και ελαστικότητα μέσα στον χρόνο. Η ηθική

ως ανθρώπινο κατασκεύασμα μπορεί να συμμορφώνεται με κανόνες, να προσαρμόζεται, μπορεί κάποιος να τη διδαχθεί και να εξασκηθεί σ' αυτήν, μπορεί να επιβληθεί με την ανταμοιβή και την τιμωρία, ή με τον εξαναγκασμό. Σε αντίθεση με την ηθική, το ήθος δεν είναι αποτέλεσμα ελέγχου και πειθαρχίας, δεν είναι δημιουργημα του περιβάλλοντος και δεν μεταβάλλεται με τον χρόνο. Το ήθος δεν αναφέρεται σε μια απρόσωπη καθηκοντολογία ή δικανική αυθεντία για να εκλαμβάνεται ως ηθική αυτάρκεια ή νομική παράβαση, αλλά προσδιορίζεται στο πρόσωπο του Χριστού που είναι το πρότυπο της αληθινής ζωής και είναι καρπός συνεργασίας μεταξύ της ανθρώπινης προαίρεσης και της Χάρης του Θεού.

Ο συγκεκριμένος ιστορικός χρόνος στον οποίο ζούμε είναι σημαδωμένος από μια βαθύτατη κρίση άρνησης και ανατροπής κάθε συμβατικής θεσμοποιημένης ηθικής που άλλοτε διαμόρφωνε πάγιες κοινωνικές αξίες. Βασικό χαρακτηριστικό αυτής της κρίσης είναι η αμφισβήτηση της έννοιας της αμαρτίας και η προσπάθεια για την απελευθέρωση από το αίσθημα της ενοχής.

Η έννοια της αμαρτίας στην νεότερη εποχή είναι πλέον σχετική, ακατανόητη και κάποιες φορές απαράδεκτη. Στην πραγματικότητα όμως, η υπαρκτική αλλοίωση του ανθρώπου εξαιτίας της αμαρτίας και της πτώσης του από τον αρχικό σκοπό της ύπαρξής του, οδηγεί στον διπολισμό² της ανθρώπινης ηθικής. Αυτό συμβαίνει διότι η ηθική πράξη, ή η ηθική συνείδηση ενός ανθρώπου στην ουσία δεν καθορίζεται μόνο από τα εξωτερικά γνωρίσματα και από τις εξωτερικές εκδηλώσεις, αλλά κυρίως από την προαίρεση των πράξεων και εδώ εντοπίζεται η ουσιαστική διαφορά μεταξύ του ήθους και της ηθικής. Το ήθος διαμορφώνεται από την καθαρή και απελευθερωμένη βούληση την οποία εξασφαλίζει μόνο το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού και εξωτερικεύεται μέσα από τις πράξεις.

Η «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Θεού δημιουργία του ανθρώπου, δηλώνει τον πραγματικό σκοπό της υπάρξεώς του χωρίς αυτό να τον εξαναγκάζει και για την πραγμάτωσή του. Ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να οικειωθεί το απόλυτο «Είναι», που αποτελεί την αιτία και το πρότυπο της υπάρξεώς του, δηλαδή να μοιάσει στον Θεό διά Ιησού Χριστού. Ταυτόχρονα όμως έχει την ελευθερία να αγνοήσει ή ακόμα και να ανατρέψει την ιεραρχία του «είναι» δημιουργώντας ο ίδιος κάποιον θεό «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» του εαυτού του. Μπορεί ακόμα να

Η ΗΘΙΚΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

θεοποιήσει ο ίδιος τον εαυτό του και να τον χρησιμοποιήσει ως μέτρο κρίσεως όλων των πραγμάτων. Αυτό μαρτυρούν όλες οι ποικιλόμορφες προσπάθειες θεμελιώσεως μιας αυτόνομης ηθικής μέσα στα πλαίσια ενός νεωτερικού ανθρωπισμού, ακόμη δε και μέσα στα πλαίσια ενός κατ' ομολογία χριστιανικού κόσμου, ο οποίος δέχεται τον «πιστό» άνθρωπο ως ένα κατά χάριν δικαιωμένο αυτόνομο άτομο και όχι ως ένα νέο δημιούργημα σε ενότητα με τον Χριστό που η ζωή του εξαγγέλλει τις αρετές του Θεού.

Σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς, αυτό που χρειάζεται τόσο ο ίδιος ο πιστός, όσο και η ανθρωπότητα μέσα στην οποία εντάσσεται, είναι να απελευθερωθεί από τον άκριτο εθισμό των καθιερωμένων κοινωνικών, πολιτικών και πάνω από όλα θρησκευτικών στερεοτύπων που έχουν εξελιχθεί σε μορφές ολοκληρωτικής καταδυναστευσης, σε απροκάλυπτες ή εξωραϊσμένες αρνήσεις της Αλήθειας και να ενδυθεί τον Χριστό, προκειμένου η προαίρεση και

οι ενέργειες των πράξεών του να αξιολογηθούν ως θετικά ιδιώματα καθώς θα αναδεικνύουν το ήθος του Χριστού. Ο κόσμος δεν έχει ανάγκη από συμβατικούς ηθικούς ανθρώπους αλλά από ανθρώπους που η ζωή τους θα μπορεί να αναδεικνύει αληθινά το ήθος του Χριστού.

Γκοβέσης Παναγιώτης.
Πτυχιούχος Ανθρωπιστικών Σπουδών
ΜΑ. Θεολογίας

Σημειώσεις:

- 1 ιδιόφρετο: Κυριολεκτική σημασία: η ιδιαίτερη προσωπική έκφραση και το προσωπικό γλωσσικό ύφος ενός ανθρώπου. Μεταφορική σημασία: η γνησιότητα-αυθεντικότητα της συμπεριφοράς και των πράξεων ενός ανθρώπου, δηλ. ότι αυτό που κάνει είναι απόρροια της προσωπικής του ελευθερίας και θέλησης, χωρίς προσποίηση.*
- 2 διπολησιμός: η ύπαρξη δύο αντιτιθεμένων και εξ ίσου ισχυρών δυνάμεων ή θέσεων.*

George Müller (1805-1899)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 7

καλό μισθό από τα χρήματα που έπαιρνε από την ενοικίαση στασιδίων στα πλούσια μέλη της αδελφότητας που καθόντουσαν μπροστά. (Οι φτωχοί καθόντουσαν σε «φτηνά» καθίσματα πίσω). Ο George τους είπε ότι αυτή η συνήθεια έπρεπε να σταματήσει αν τον ήθελαν για ποιμένα τους. Επιπλέον δεν δεχόταν μισθό. Εμπιστευόταν τον Θεό να καλύψει τις ανάγκες του, και ο Θεός το έκανε. Ο George όμως άρχισε να αισθάνεται ότι ο Θεός τον καλούσε σε μια άλλη διακονία.

Κάθε μέρα που περπατούσε στους δρόμους, έβλεπε ορφανά παιδιά. Ζούσαν στους δρόμους ή σε κρατικά φτωχοκομεία, όπου τα κακομεταχειριζόντουσαν. Ο George άκουσε το κάλεσμα του Θεού να ανοίξει ένα ορφανοτροφείο για να φροντίσει αυτά τα παιδιά και προσευχόταν, ζητώντας από τον Θεό ένα κτίριο, κατάλληλο προσωπικό, έπιπλα και χρήματα για ρουχισμό και τρόφιμα. Οι ανάγκες του Ορφανοτροφείου καλύπτονταν κάθε μέρα. Μερικές φορές κάποιος πλούσιος έστελνε ένα γενναίο δωρο ποσό ή ένα παιδί θα έδινε ένα μικρό ποσό που είχε πάρει ως δόρο ή επειδή έκανε δουλίτσες.

Πολλές φορές, τα εφόδια ή τα χρήματα έρχονταν την τελευταία στιγμή, αλλά ο Θεός πάντα φρόντιζε και ποτέ δεν ήταν ανάγκη να μιλήσει ο George για τις ανάγκες του. Απλά προσευχόταν και πρόσμενε τον Θεό.

Με το πέρασμα των ετών χτίστηκαν 5 ορφανοτροφεία στο Bristol. Από αυτά πέρασαν πάνω από 10.000 παιδιά. Όταν ένα παιδί μεγάλωνε και μπορούσε να μείνει μόνο του, ο George προσευχόταν μαζί του και έβαζε μια Βίβλο στο δεξί του χέρι και ένα νόμισμα στο αριστερό. Εξηγούσε στον νεαρό ότι, αν κρατούσε σφιχτά εκείνο που ήταν στο δεξί του χέρι, ο Θεός θα φρόντιζε πάντα να έχει και κάτι στο αριστερό του.

Πέρασαν 186 χρόνια από τότε που ο George Müller φιλοξένησε το πρώτο του ορφανό. Ο οραματισμός του συνεχίζεται και σήμερα καθώς Χριστιανοί σ' όλο τον κόσμο εμπνέονται να εξαρτώνται από τον Θεό να καλύψει τις ανάγκες τους και τις ανάγκες αβοήθητων παιδιών.

Επιμέλεια:
Τζένιφερ Τζακ / ΕΛ. ΒΗΜΑ

Ανάγνωσμα για όσες τις ηλικίες

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΑΤΑΛΗ

Εισαγωγή

Κάποτε ζούσε σε ένα μακρινό χωριό μια προβεβηκυίας (προχωρημένης) ηλικίας γριά, για να θυμηθούμε τον Παπαδιαμάντη. Είχε έναν κήπο. Ήταν γεμάτος λογίων-λογιών λουλούδια. Ήταν κρίμα που το ποτάμι δεν ήταν κοντά στο σπίτι της, για να έχει νερό δίπλα της και να ποτίζει τον κήπο της εύκολα. Όμως εκείνη δεν δειλίαζε καθόλου μπροστά στον κόπο· έπαιρνε μαζί της τους δυο κουβάδες της και ξεκίναγε κάθε πρωί τον δρόμο για το ποτάμι.

Οι κουβάδες ήταν και οι δυο ξύλινοι, μα ο ένας ήταν ολοκαίνουργιος ενώ ο άλλος ήταν παλιός. Ο καινούργιος, ντυμένος με ξύλο γερό και φρεσκοφτιαγμένος. Ήταν δυνατός και δεν είχε καμία τρύπα, κανένα χάραγμα. Το χερούλι του ήταν πολύ καλά φτιαγμένο, κι ο κουβάς ήξερε να ισορροπεί χωρίς να χύνει ούτε μια στάλα απ' το νερό που είχε μέσα του.

Ο άλλος κουβάς δεν ήταν έτσι. Ήταν γέρος και το ξύλο του είχε παλιώσει και ήταν γεμάτο τρύπες και ραγισματιές. Αγκομαχούσε να κρατήσει το νερό στην αγκαλιά του κι όλο έγερνε δεξιά κι αριστερά μην μπορώντας να βρει ισορροπία, με αποτέλεσμα να χύνεται πολύ από το νερό που είχε μέσα του.

Κάποια μέρα ο **καινούργιος κουβάς** είπε στον παλιό:

-Δες πόσο δυνατός είμαι! Το ξύλο μου είναι πολύ γερό και δεν αφήνει καθόλου νερό να μου ξεφύγει. Ενώ εσύ... πως είσαι έτσι κακομοίρη μου; Όλο κενά και χαραμάδες έχει το ξύλο σου. Περισσότερο νερό σπαταλιέται παρά απομένει μέσα στην αγκαλιά σου! Τι θα γίνει με σένα; Μου φαίνεται πως μόνος μου ποτίζω τον κήπο. Εσύ δεν φέρνεις σχεδόν καθόλου νερό. Και πράγματι έτσι ήταν.

Τότε ο **παλιός κουβάς** απάντησε με απολογητικό παράπονο:

-Συ...συ...συγγώμη, που σε κάνω να κουράζεσαι τόσο πολύ. Δεν το θέλω, αλλά τι να κάνω; Το ξύλο μου είναι γέρικο και οι αντοχές μου δεν είναι μεγάλες.

Ο **καινούργιος κουβάς**, στέρεος και ανθεκτικός, απάντησε:

-Ναι, αλλά εγώ τι σου φταίω; Γιατί δηλαδή θα πρέπει να κάνω εγώ όλη τη δουλειά κι εσύ να τεμπελιάζεις;

Αφήγηση:

Εκείνη τη στιγμή ο γέρικός κουβάς σιώπησε. Έβλεπε πως ο νέος δεν τον πίστευε, δεν καταλάβαινε ποσό δύσκολο του ήταν να κουβαλήσει το νερό.

Όπου κάποια μέρα, άκουσε την κουβέντα των κουβάδων το αγέρι του βουνού και δίχως να χάσει χρόνο έτρεξε και ψιθύρισε όλη την ιστορία στο αυτί **της γέρικης και σοφής βελανιδιάς του δάσους**.

Τότε η **βελανιδιά** αποφάσισε να τους μιλήσει την ώρα που θα πέρναγαν από κει που στεκόταν. Τους αιφνιδίασε μάλιστα ευχάριστα με τον χαιρετισμό της:

-Καλημέρα σας καλοί μου! Σας βλέπω τόση ώρα που κουβαλάτε το νερό και σας θαυμάζω!

Στο καλημέρισμά της ο **νέος και ρωμαλέος κουβάς** αποκρίθηκε:

-Έμενα ασφαλώς θαυμάζεις κυρά-βελανιδιά. Ε! πράγματι, είμαι πολύ γερός και δυνατός. Κοίτα με τι άνεση κουβαλάω το νερό μου. Κοίτα, δεν έχω καν λαχανιάσει.

Τότε ο **παλιός αλλά δοκιμασμένος φίλος της**, απάντησε:

-Καλημέρα κυρά-βελανιδιά....συγγνώμη που δεν σου λέω καλημέρα όποτε περνώ από εδώ, αλλά είμαι τόσο λαχανιασμένος.

Δεν πρόλαβε να αποτελειώσει τη φράση του και άκουσε τα σχόλια του φίλου του.

Καινούργιος κουβάς:

-Αυτά μου κάνει κάθε μέρα. Όλο λαχανιάζει, όλο γέρνει δεξιά κι αριστερά, κι όλο αφήνει το νερό μέσα από τις τρύπες του και τις ραγισματιές του να σπαταλιέται κάμω. Κι έτσι πρέπει εγώ να ποτίζω τον κήπο, γιατί αυτού του απομένουν δυο στάλες νερό μέχρι να πάμε πίσω. Πολύ με βασανίζει ο συνάδελφος!

Όμως η **βελανιδιά** δεν ήταν μόνο γέρική και σοφή, είχε αποκτήσει στο πέρασμα των χρόνων και πλατιά καρδιά.

Βελανιδιά:

-Μην παραπονιέσαι νεαρέ μου. Όλοι έχουν τον ρόλο τους και τη θέση τους. Εσύ είσαι δυνατός και δεν σου ξεφεύγει σταγόνα νερό, μπράβο σου! Όμως ο γέρο-κουβάς έχει τη θέση του, κάτι κάνει κι αυτός.

Ο **παλιός κουβάς** δεν φορούσε καπέλο. Αν φορούσε θα το πετούσε στον αέρα απ' τη χαρά και τον ενθουσιασμό στο άκουσμα της απάντησης της βελανιδιάς:

ΜΕΝΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΒΑΔΕΣ

-Να 'σαι καλά κυρά-βελανιδιά... η αλήθεια είναι πως πράγματι δεν τα πολυκαταφέρνω.

Όμως ο **νέος κουβάς** συνέχισε επίμονα:

-Όχι απλά δεν τα πολυκαταφέρνεις, δεν μπορείς να πάρεις τα πόδια σου! Σου είπα κυρά-βελανιδιά, μόνος μου ποτίζω τον κήπο!

Η κυρά βελανιδιά ήρεμα ανταπάντησε:

-Κι εγώ σου είπα κάτι καλέ μου κουβά, αλλά εσύ δε θες να με ακούσεις. Εγώ βλέπω τα πάντα από εδώ ψηλά. Σου ξαναλέω πως κάτι κάνει κι ο παλιός κουβάς, κι ας μη το καταλαβαίνεις.

Παρόλα αυτά το εγώ του **καινούργιου κουβά**, ανίκητο και ακμαίο, δεν πειθόταν και συνέχισε:

-Ναι καλά, ας μην ήμουν εγώ και θα έβλεπες τι θα είχε απογίνει ο κήπος. Θα είχε ξεραθεί ολόκληρος. Αυτά που μου λες εσύ για την προσπάθεια του γέρο-κουβά είναι όλα παραμύθια! Εγώ σου λέω αυτά που βλέπω, όχι παραμύθια.

Βελανιδιά:

-Ωστε δεν με πιστεύεις λοιπόν ε; Πιστεύεις μοναχά αυτά που βλέπεις και δεν πιστεύεις πως κάτι προσφέρει κι ο γέρο-κουβάς.

Καινούργιος κουβάς:

-Ναι.

Βελανιδιά:

-Ωραία λοιπόν. Για γυρίστε και κοιτάξτε πίσω να δείτε το μονοπάτι που διαβαίνετε κάθε μέρα, και θα καταλάβετε τι σας λέω.

Αφήγηση:

Έστρεψαν σιγά-σιγά το βλέμμα τους προς τα πίσω και κοίταξαν το μονοπάτι που απλωνόταν πίσω τους, μέχρι πέρα μακριά. Και είδαν κάτι που ποτέ δεν είχαν παρατηρήσει, κάτι που τους άφησε άφωνους. Στη δεξιά μεριά του στενού μονοπατιού, εκεί απ' όπου διάβαινε ο νέος κουβάς, το χώμα ήταν στεγνό και οβολιασμένο, ξερό και άσχημο, ενώ στην αριστερή, εκεί απ' όπου περνούσε ο παλιός κουβάς, το χώμα ήταν νοτισμένο και πάνω του είχαν ανθίσει δεκάδες μικρά και μεγάλα αγριολούλουδα. Ήταν όλα τους πανέμορφα, με χρώματα έντονα και ζωηρά. Ήταν όλα τους ποτισμένα από το σπαταλημένο νερό του γέρικου κουβά.

.....

Καθώς «μεγαλώνουμε», αγαπητοί, υπάρχουν κίνδυνοι και γι' αυτούς που είναι στο άνθος τις ηλικίας τους και γι' αυτούς που είναι στο γέρμα της ζωής τους. Στον Λόγο του Θεού, όμως, θα βρούμε τις ανεξάντλητες πηγές δύναμης για να ανταποκριθούμε στις δυσκολίες των γηρατειών και στις βιολογικές αδυναμίες της πολιάς.

Στον **καινούργιο κουβά** θα δίναμε την ακόλουθη συμβουλή από τον Λόγο του Θεού:

«Ο Θεός εις τους υπερηφάνους αντιπάσεται, εις δε τους ταπεινούς δίδει χάριν.» (Ιακ.4/6).

Και τον **παλιό κουβά** θα ενθαρρύναμε με τα εξής λόγια, πάλι από τον αιώνιο και Θεόπνευστο Λόγο του Θεού:

«Αρκεί εις σε η χάρις μου· διότι η δύναμις μου εν αδυναμία δεικνύεται τεφεία.» (Β' Κορ. 12/9).

Απόδοση - Επιμέλεια:
Ντόνα Λεβεντάκη, Φιλιατρά

«Ο ΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΑΣ ΗΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΕ ΧΑΡΙΝ...» (Κολ. 4/6)

«Ο λόγος σας ασ ήναι πάντοτε με χάριν, ηρυμένος με άλας, διά να εξεύρητε πώς πρέπει να αποκρίνηθε προς ένα έκαστον.» (Κολ. 4/6). Τούτο το εδάφιο μας καλεί ν' ανέβουμε σε πολύ υψηλά πνευματικά σκαλοπάτια. Κι όχι μόνο ν' ανέβουμε, αλλά να μείνουμε σ' αυτά τα σκαλοπάτια, πράγμα πολύ δύσκολο. «Ο λόγος σας ασ ήναι πάντοτε με χάριν». Η λέξη «**πάντοτε**» δηλώνει συνέχεια, έχει διάρκεια χρόνου. Ακούγεται δύσκολο, σχεδόν ακατόρθωτο να μιλάμε πάντοτε με χάρη, δηλαδή με ευγένεια, χωρίς να ενοχλούμε ή να προσβάλλουμε τον συνομιλητή μας. Υπήρξε κάποιος άνθρωπος, ο οποίος έζησε μ' αυτόν τον τρόπο πάνω στη γη, από τον οποίο μπορούμε να παραδειγματιστούμε; Χωρίς καμία αμφιβολία, ναι. Ο Ιησούς Χριστός. Ο λόγος Του ήταν πάντοτε με χάρη, ηρυμένος με αλάτι, και ήξερε πώς ν' αποκρίνεται στον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Για τον Ιησού έχουν ειπωθεί τα λόγια: «...Ουδέποτε ελάλησεν άνθρωπος ούτω, καθώς ούτος ο άνθρωπος» (Ιωάν.7/46), και ακόμα: «...όστις “αμαρτίαν δεν έκαμεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού”» (Α' Πέτρ.2/22). Ο Ιησούς μάγευε τα πλήθη με τις ομιλίες Του, για την αγάπη, την ειρήνη, τη δωρεά του Θεού, αλλά και όταν χρειάστηκε να επικρίνει κάποιους δεν δίσταζε, όπως αναφέρεται στον Ματθαίο 23/13: «*Αλλή' ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί· διότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών εμπροσθεν των ανθρώπων· επειδή σεις δεν εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφήνετε να εισέλθωσιν*». Όμως ο Χριστός σε καμία περίπτωση δεν αμάρτησε με τα λόγια Του ή με τις πράξεις Του.

Οι άνθρωποι στις ημέρες μας είναι οξύθυμοι, πιεσμένοι από το άγχος της καθημερινότητας και αντιδρούν πολύ άσχημα, αν κάποιος τους θίξει έστω και στο παραμικρό. Ακόμα και για τους χριστιανούς αυτή η παγίδα είναι υπαρκτή. Ο Ιάκωβος μας λέει στην επιστολή του, στο 3^ο κεφ. και στο εδ. 10: «*Εκ του αυτού στόματος εξέρχεται ευλογία και κατάρα. Δεν πρέπει αδελφοί μου, ταύτα να γίνωνται ούτω*». Επομένως και οι πιστοί εύκολα μπορούν ν' αμαρτήσουν με τον λόγο τους, να μιλήσουν με ανάρμοστα λόγια που δεν είναι ηρυμένα με άλας.

Όμως ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει **πάντοτε** ο λόγος μας να είναι με χάρη. Άρα λοιπόν, μόνο στα θρανία της Αγίας Γραφής μπορούμε να μάθουμε πώς να συμπεριφερόμαστε, και πώς ν' αποκρινόμαστε σε κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Ακόμα, στην Εφεσίους 4/26, διαβάζουμε: «*“Οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε”*

ο ήλιος ασ μη δύη επί τον παροργισμόν σας». Φανταστείτε όμως και το χειρότερο. Να υπάρχει διαμάχη μεταξύ ενός πιστού και ενός κοσμικού ανθρώπου, και ο άνθρωπος του Θεού να μιλήσει με άπρεπα λόγια!!

Πόσο μεγάλος μώμος για το Ευαγγέλιο!! Πόσο άσχημη εικόνα για τον πιστό στα μάτια του κόσμου. Όπως μας λέει ο Λόγος του Θεού στις Παροιμίες 25/26 «*Ο δίκαιος σφάλη των εμπροσθεν του ασεβούς είναι ως πηγή θοητερά, και βρύσις διαφθαρείσα*». Ακόμα και όταν ο άνθρωπος του Θεού αναγνωρίσει το σφάλμα του, όπως επιβάλλεται, ελεγχόμενος από τον Θεό, κάνοντας την αυτοκριτική του, μετανοήσει και συγχωρηθεί η αμαρτία του, η ζημιά έχει γίνει. Το κακό έχει αφήσει τα ίχνη του.

Και ένα ερωτηματικό πλανιέται στην καρδιά του κοσμικού ανθρώπου. Διαφέρει ο άνθρωπος αυτός από εμάς ή όχι; Γι' αυτό ο Λόγος του Θεού μάς προτρέπει «*Μηδείς λόγος σαπρός ασ μη εξέρχεται εκ του στόματός σας, αλλή' όστις είναι καλός προς οικοδομήν της χρείας, διά να δώση χάριν εις τους ακούοντας*» (Εφεσ. 4/29).

Αυτό μπορεί να γίνει με μία μόνο προϋπόθεση: να διατηρούμε καθαρή την καρδιά μας, γιατί απ' αυτήν προέρχονται όλες οι εκβάσεις της ζωής. Ο Ματθαίος στο 12^ο κεφ. και στο εδ. 35 αναφέρει: «*Ο καλός ο άνθρωπος εκ του καλού θησαυρού της καρδιάς εκβάλλει τα καλά· και ο πονηρός άνθρωπος εκ του πονηρού θησαυρού εκβάλλει τα πονηρά*». Έχουμε λοιπόν ιερή υποχρέωση απέναντι στον εαυτό μας πρώτα, και στους γύρω μας έπειτα, να καθαρίζουμε καθημερινά την καρδιά μας, από κάθε κακία, δόλο και γενικά αμαρτία, που μπορεί να φιλοξενεί, ώστε ν' ανεβαίνουμε πνευματικά σκαλοπάτια αγιότητας, που θα μας οδηγήσουν στον Ουρανό.

Ας μην ξεχνάμε, αγαπητοί αναγνώστες, πώς πρέπει να αποκρινόμαστε στον κάθε συνομιλητή μας, είτε αυτός είναι μικρός είτε μεγάλος, είτε είναι πλούσιος είτε φτωχός, είτε είναι σοφός είτε άσοφος. «Ο λόγος σας ασ ήναι πάντοτε με χάριν, ηρυμένος με άλας». Αυτή είναι η προτροπή του Λόγου του Θεού. Διότι, όπως διαβάζουμε και στις Παροιμίες 25/11: «*Λόγος λαληθείς πρεπόντως είναι μίηλα χρυσά σε ποικίληματα αργυρά*». Μακάρι ο καθένας μας να το κάνει αυτό προσωπικό του βίωμα.

Δημήτρης Τοράκης
Γαρίπα - Κρήτη

«...τα άνθη φαίνονται εν τη γη» ο καιρός του άσματος έφθασε...»

(Άσμα Ασμάτων 2/12)

Την εποχή των λουλουδιών και της ομορφιάς όλα ευωδιάζουν βυθισμένα μέσα στη γιορτινή χαρά και τις ονειρικές εικόνες. Τα λουλούδια πολύχρωμα σκορπίζουν ευωδιές.

Ο αιώνιος Πατέρας Θεός δέχεται τους άγιους στοχασμούς της πίστης των εν Χριστώ λυτρωμένων, βάζοντας στα χείλη τους «νέο τραγούδι» δοξολογίας και αίνου, καθώς τα πρόσωπά τους φωτίζονται απ' την ανέσπερη ελπίδα και τη λάμψη στο σκοτεινό σκηνικό του αμαρτωλού πλανήτη μας.

Στη Βίβλο, το βιβλίο των θαυμάτων διακηρύξεων του Θεού για τον άνθρωπο, πολύ συχνά η θεία σοφία παρομοιάζει τον άνθρωπο με λουλούδι, όχι μόνο για να υποδηλώσει την τόσο εφήμερη και εύθραυστη ευτυχία του σε τούτο τον κόσμο, μα και για να τον καταστήσει κοινωνό – αν το θελήσει – στα άπειρα και αγαθά σχέδια Του.

Έτσι, στο αρχαίο λυρικό δράμα του Ισραήλ, στο Άσμα Ασμάτων, η θεία ποίηση θα πορευθεί στην ευωδιαστή κοιλάδα του Σαρών και θα διαλέξει απ' τις ομορφιές την ωραιότερη· μια θαυμαστή παρομοίωση, «*Εγώ είμαι το άνθος του Σαρών, και το κρίνον των κοιλάδων.*» (Ασμ.Ασμ. 2/1).

Αργότερα, τα χείλη του Λυτρωτή μας, δείχνοντας στους μαθητές του τις μυρωμένες ευωδιές των αγρών, θα προσθέσουν το περίφημο «*Παρατηρήσατε τα κρίνα του αγρού πώς αυξάνονται· δεν κοπιάζουν, ουδέ κηλώθουσι. Σας λέγω όμως ότι ουδέ ο Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού ενεδύθη ως εν τούτων.*» (Μαθ. 6/28-29).

Είναι πράγματι ο άνθρωπος

το εφήμερο λουλούδι που μπορεί να λυγίσει στο κάθε φύσημα του ανέμου και να μαραθεί κάτω απ' το αδυσώπητο κύλισμα του χρόνου. Όμως εν Χριστώ Ιησού όλες οι θείες προθέσεις γι' αυτόν βρίσκουν τη θαυμαστή τους πραγμάτωση. Πλάστηκε με σοφία, ισοδύναμη εκείνης που χρειάστηκε για να δημιουργηθεί ολόκληρο το σύμπαν και αγαπήθηκε άμετρα απ' τον Πατέρα, σε σημείο ώστε ο Ιωάννης να γράψει στη Α' επιστολή του 3/2: «*Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού· και έτι δεν εφανερώθη η θέλωμεν είσθαι· εξεύρομεν όμως, ότι, όταν φανερωθή, θέλωμεν είσθαι όμοιοι με αυτόν· διότι θέλωμεν ιδεί αυτόν καθώς είναι.*».

Η αφθονία της χάριτος τον στεφανώνει με έλεος και οικτιρμούς και τον ανεβάζει ως την υψηλότερη βαθμίδα της δημιουργίας.

Το παρόν και η αιωνιότητα απλώνουν τα χέρια για να στεφανώσουν με δόξα και τιμή το πλάσμα εξαιτίας του οποίου ο μονογε-

νής Υιός του Θεού έγινε κατάρτα. Και αφού, όπως το κρίνο με την πάλλευκη ομορφιά του, ζήσει και με ένα ξεχείλισμα άγιας επιρροής γύρω του δρασκελίσει το ολίγον τούτο, καλείται να περάσει στην ισόθεη δόξα και στην ατέρμονη αιωνιότητα.

Η ψυχή, κρυμμένη στην παλάμη του Ιησού Χριστού, που τρυπήθηκε, συνεπαρμένη από την προσφορά μιας τέτοιας αγάπης, και προσδοκώντας την ένδοξη αιωνιότητα, μπορεί να επαναλάβει τα λόγια του αρχαίου λυρικού τραγουδιού, που τα χείλη του αγαπημένου της λέγουν «*Αποκρίνεται ο αγαπητός μου, και στέγει προς εμέ, Σηκώθητι, αγαπητή μου, ωραία μου, και ελθέ· διότι ιδού, ο χειμών παρήλθεν, η βροχή διέβη, απήλθε· τα άνθη φαίνονται εν τη γη· ο καιρός του άσματος έφθασε, και η φωνή της τρυγόνος ηκούσθη εν τη γη ημών*» (Ασμ.Ασμ. 2/10-12).

Δημήτρης Μακράκης
Αίγιο

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

«...ἐξεύροντες ὅτι δὲν ἐλυτρώθητε ἀπὸ τῆς ματαιίας πατροπαραδότου διαγωγῆς ὑμῶν διὰ φθαρτῶν, ἀργυρίου ἢ χρυσίου, ἀλλὰ διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου...» (Α΄ Πέτρ. 1/18-19)

Η αποκορύφωση των παθῶν του Κυρίου μας ήταν το χύσιμο του αἵματός Του. Το λυτρωτικό αποτέλεσμα των παθῶν του Κυρίου υπάρχει στο αἷμα που χύθηκε στον σταυρό. Π' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο πιστός καλείται όχι μόνο να δεχθεί την ευλογημένη αλήθεια ότι έχει λυτρωθεί με το αἷμα του Χριστού, αλλά πολύ περισσότερο να προχωρήσει στη μελέτη της Γραφῆς, ὥστε να αποκτήσει μια πληρέστερη γνώση του τι σημαίνει αυτό το γεγονός, και να μάθει πῶς μπορεί να ενεργήσει το αἷμα αυτής της θυσίας σε μια ψυχή που έχει παραδώσει τον εαυτό της εντελῶς στον Κύριο.

Η επίδραση του λυτρωτικού αἵματος του Χριστού είναι πολλαπλή, διότι στην Αγία Γραφή διαβάζουμε για την **συμφιλίωση** διὰ του αἵματος, τον **καθαρισμό** διὰ του αἵματος, τον **αγιασμό** διὰ του αἵματος, την **επανασύνδεσή μας με τον Θεό** διὰ του αἵματος, τη **νίκη ἐναντία στον σατανά** διὰ του αἵματος και την **ἀπόκτηση της αἰώνιας ζωῆς** διὰ του αἵματος.

Αυτές είναι ξεχωριστές ευλογίες, συμπεριλαμβάνονται ὁμως ὅλες στην έννοια της ἀπολύτρωσης: Εμείς έχουμε την ἀπολύτρωση διὰ του αἵματος του Χριστού.

Ο πιστός δεν μπορεί να βιώσει την πλήρη δύναμη της ἀπολύτρωσης παρά μόνο όταν έχει κατανοήσει τι είναι αυτές οι ευλογίες και πῶς μπορεί να τις κάνει δικές του.

Ας ερευνήσουμε λοιπόν γενικότερα κάποιες αλήθειες που αφορούν τη δύναμη του αἵματος του Χριστού.

Πρώτον, τι συνιστά η δύναμη αυτού του αἵματος; **Δεύτερον**, τι έχει ενεργήσει αυτή η δύναμη; **Τρίτον**, πῶς να βιώνουμε τις επιδράσεις της στη ζωή μας;

1) Πού βρίσκεται η δύναμη του αἵματος του Χριστού

Πῶς είναι δυνατόν το αἷμα του Χριστού να έχει μια δύναμη, η οποία δεν βρίσκεται πουθενά αλλού; Την ἀπάντηση σ' αυτή την ἐρώτηση τη βρίσκουμε ξεκάθαρα στο Λευιτ. 17/11,14: «... διότι ἡ ζωὴ τῆς σαρκὸς εἶναι ἐν τῷ αἵματι· καὶ ἐγὼ ἔδωκα αὐτὸ εἰς ἐσάς, διὰ τὸ κάμνητε ἐξιλέωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν σας ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου· διότι τὸ αἷμα τοῦτο κάμνει ἐξιλασμόν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς. [...] Διότι ἡ ζωὴ πάσης σαρκὸς εἶναι τὸ αἷμα αὐτῆς· διὰ τὴν ζωὴν αὐτῆς εἶναι· ὅθεν εἶπα πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, Δὲν θέλετε φάγει αἷμα οὐδεμιᾶς σαρκὸς· διότι ἡ ζωὴ πάσης σαρκὸς εἶναι τὸ αἷμα αὐτῆς, πᾶς ὁ τρώγων αὐτὸ θέλει ἐξολοθρευθῆ.»

Οι προηγούμενοι λόγοι συνιστοῦν την αἰτία που δίνει στο αἷμα τη λυτρωτική του δύναμη: επειδή στο αἷμα υπάρχει η ζωή, καθώς το αἷμα προσφέρεται στο θυσιαστήριο θυσία στον Θεό.

Επειδὴ μέσα στο αἷμα υπάρχει η ζωή, η αξία του αἵματος εἶναι ἰσάξια με την αξία της ζωῆς που υπάρχει σ' αὐτό.

Η ζωή ενός προβάτου ἢ τράγου έχει μικρότερη αξία ἀπὸ τη ζωή ενός μοσχαριῶν και επομένως το αἷμα προβάτου ἢ τράγου σαν προσφορά έχει μικρότερη αξία ἀπὸ το αἷμα ενός μοσχα-

ριῶν (Λευιτ. 4/3, 14, 27-28).

Η ζωή ενός ἀνθρώπου αξίζει πολύ περισσότερα ἀπὸ τη ζωή πολλῶν προβάτων ἢ μοσχαριῶν.

Ποιος μπορεί να υπολογίσει την αξία ἢ τη δύναμη του αἵματος του Ἰησοῦ; Σ' αὐτὸ ἐνυπάρχει η ζωή του ἁγίου Υἱοῦ του Θεοῦ. Το αἷμα αὐτὸ ἦταν ο φορέας της αἰώνιας ζωῆς (Πράξ. 20/28).

Η δύναμη αὐτοῦ του αἵματος και τα πολλαπλά αποτελέσματα που ἐργάζεται, δεν εἶναι τίποτα λιγότερο ἀπὸ την αἰώνια δύναμη του ἰδίου του Θεοῦ. Τι ἐνδοξη αλήθεια, ἐπιθυμητή για τον καθένα που ποθεῖ να βιώσει τη δύναμη του αἵματος του Χριστοῦ εἰς το παντελές!

Η δύναμη, ὁμως, του αἵματος ἐγκείται πάνω ἀπ' ὅλα στο γεγονός ὅτι προσφέρεται στον Θεὸ πάνω στο θυσιαστήριο για την ἀπολύτρωση του ἀνθρώπου.

Η σκέψη της αιματηρῆς θυσίας, φέρνει στον νου μας τον θάνατο· ο θάνατος ἀκολουθεῖ ὅταν το αἷμα χύνεται ἀσταμάτητα. Το γεγονός του θανάτου στρέφει τη σκέψη μας πρὸς την ἀμαρτία, διότι ο θάνατος εἶναι ἡ τιμωρία για την ἀμαρτία. Για τον λαὸ Ἰσραὴλ ο Θεὸς εἶχε ὀρίσει την προσφορά του αἵματος πάνω στο θυσιαστήριο σαν μέσο ἐξιλέωσης ἢ κάλυψης για την ἀμαρτία· αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀμαρτία του παραβάτη μεταφέρθηκε στο θῦμα. Ο θάνατος του θύματος λογαριάστηκε ὡς ἡ τιμωρία ἢ ὁ θάνατος των ἀμαρτιῶν τα ὁποῖα εἶχε φορτωθεί.

Συνεπῶς, το αἷμα εἶναι ἡ ζωή, ἡ ὁποῖα παραδίδεται στον θάνατο για να ικανοποιήσει τον νόμο του Θεοῦ και σε υπακοή της ἐντολῆς Του. Με αὐτὸ τον τρόπο ἡ ἀμαρτία σκεπαζόταν και γινόταν πλήρης ἐξιλέωση, ἔτσι ὥστε να μη χρεώνεται για λογαριασμό του παραβάτη. Η ἀμαρτία του εἶχε συγχωρηθεί.

Αλλὰ ὅλες αυτές οι θυσίες και προσφορές δεν ἦταν παρά τύποι και σκιές, μέχρις ὅτου ἦρθε ὁ Χριστός. Το δικὸ Του αἷμα ἦταν ἡ πραγματικότητα που ἀντιπροσώπευαν αὐτοὶ οι τύποι.

Το αἷμα του Χριστοῦ ἦταν ἡ ἀπόλυτη αξία, διότι ἦταν ο φορέας της ζωῆς Του. Επίσης ἀπόλυτη ἦταν ἡ δύναμη της ἐξιλέωσης που ἐργάστηκε διὰ του αἵματός Του, χάρι στον τρόπο με τον ὁποῖο χύθηκε. Σε ἅγια υπακοή πρὸς το θέλημα του Πατέρα, υπέταξε τον εαυτό Του στην τιμωρία για τον νόμο που εἶχε παραβιαστεί, παραδίδοντας την ψυχή του στον θάνατο. Με τον θάνατό Του δεν σήκωσε μόνο την τιμωρία ἀλλὰ ικανοποίησε ἐπίσης τον νόμο και δόξασε τον Πατέρα. Με το αἷμα Του ἐγένε ἡ ἐξιλέωση για την ἀμαρτία και ἡ ἀμαρτία ἔχασε τη δύναμή της. Το αἷμα του Χριστοῦ ἔχει τη θαυμαστή δύναμη να παραγράψει την ἀμαρτία και να ἀνοίξει τον οὐρανό για τον ἀμαρτωλό, τον ὁποῖο καθαρίζει, ἀγιάζει και ἐτοιμάζει για τον οὐρανό.

Εξαιτίας του Προσώπου του ὁποῖου το αἷμα χύθηκε και εξαιτίας ἐπίσης του τρόπου με τον ὁποῖο χύθηκε – ἐκκληρω-

ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

νοντας τον νόμο και ικανοποιώντας τις δίκαιες απαιτήσεις του – το αίμα του Χριστού έχει αυτή τη θαυμαστή δύναμη. Είναι το αίμα της Εξιλέωσης, και ως εκ τούτου μπορεί να λυτρώνει τόσο αποτελεσματικά – πραγματοποιώντας υπέρ του αμαρτωλού και μέσα του όλα όσα χρειάζονται για τη σωτηρία του.

2) Τι έχει ενεργήσει η δύναμη του αίματος του Χριστού;

Καθώς θα ανακαλύψουμε μερικά από τα θαυμαστά που πραγματοποίησε η δύναμη του αίματος του Χριστού, ενθαρρυνόμαστε στο να πιστεύουμε ότι μπορεί ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο να ενεργήσει και για μας. Θα τα δούμε αυτά καλύτερα όταν παρατηρήσουμε πώς οι Γραφές εξυμνούν όλα τα θαυμαστά γεγονότα που συνέβησαν χάρη στη δύναμη του αίματος του Χριστού.

Το αίμα του Χριστού άνοιξε τον τάφο

Στην επιστολή προς Εβραίους, 13/20, διαβάζουμε: «Ο δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης ὅστις ἀνεβίβασεν ἐκ τῶν νεκρῶν τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων διὰ τοῦ αἵματος τῆς αἰωνίου διαθήκης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν».

Μόνο χάρη στο αίμα ο Θεός μπορούσε να αναστήσει τον Ιησού από τον θάνατο. Το αίμα ήταν η προϋπόθεση για την αναστάσιμη ενέργεια της παντοδυναμίας του Θεού. Ο Χριστός ήρθε σαν εγγυητής για να φορτωθεί την αμαρτία της ανθρωπότητας. Μόνο το αίμα που είχε χύσει στον σταυρό, Του έδωσε το δικαίωμα να αποκτήσει σαν άνθρωπος, με την αναστάσή Του, την αιώνια ζωή. Η προσφορά του αιματός Του είχε ικανοποιήσει τον Νόμο και τη Δικαιοσύνη του Θεού. Συνεπώς το αίμα Του είχε νικήσει και εκμηδενίσει τη δύναμη της αμαρτίας. Ο θάνατος νικήθηκε, διότι το κεντρί του, η αμαρτία, είχε αφαιρεθεί. Ο διάβολος, ο οποίος κατείχε το κράτος του θανάτου, νικήθηκε. Τόσο ο διάβολος όσο και ο θάνατος έχασαν κάθε δικαίωμα πάνω στον Χριστό και σε μας τους πιστεύοντες. Το αίμα του Χριστού είχε θριαμβεύσει πάνω στον θάνατο, τον διάβολο και την κόλαση: **ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΟΙΞΕΙ ΤΟΝ ΤΑΦΟ**. Ο άνθρωπος που δέχεται αυτές τις αλήθειες με αληθινή πίστη, αντιλαμβάνεται τη στενή σχέση που υπάρχει ανάμεσα στο αίμα του Χριστού και την παντοδυναμία του Θεού. Μόνο χάρη στο αίμα η παντοδυναμία του Θεού εργάζεται απελευθερωτικά στον αμαρτωλό άνθρωπο. Όπου υπάρχει το αίμα της θυσίας του Χριστού, η αναστάσιμη δύναμη του Θεού χαρίζει την είσοδο στην αιώνια ζωή. Το αίμα που χύθηκε από τον υιό του Θεού στον Γολγοθά έχει οριστικά και τελειωτικά καταργήσει όλη τη δύναμη της αμαρτίας, του θανάτου και της κόλασης. Η δύναμη και η αποτελεσματικότητα του αίματος του Χριστού υπερβαίνουν κάθε ανθρώπινη σκέψη και αντίληψη.

Το αίμα του Χριστού άνοιξε τον ουρανό

Στην προς Εβραίους επιστολή, 9/22 διαβάζουμε ότι ο Χριστός «...διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος εἰσῆλθεν ἅπαξ εἰς τὰ ἄγια, ἀποκτήσας αἰωνίαν λύτρωσιν».

Γνωρίζουμε ότι στη Σκηνή του Μαρτυρίου της Παλαιάς Διαθήκης η παρουσία του Θεού ήταν πίσω από το παραπέτασμα. Μόνο ο αρχιερέας μπορούσε να εισέλθει εκεί, μία φορά τον χρόνο, και αφού είχε προσφέρει θυσία υπέρ του λαού και υπέρ του εαυτού του, ειδάλλως θα πέθαινε. Αυτή ήταν μια εικόνα της δύναμης που ασκεί η αμαρτία στη σάρκα και μας χωρίζει από τον Θεό. Η αιώνια δικαιοσύνη του Θεού φύλαγε την είσοδο προς τα Άγια των Αγίων ώστε να μην πλησιάζει εκεί καμία σάρκα.

Αλλά τώρα ο Κύριός μας δεν εισέρχεται στον υλικό ναό αλλά στον πραγματικό, τον ουράνιο ναό. Ως αρχιερέας και εκπρόσωπος του δικού του Λαού, ζητάει για τον Εαυτό Του και για τα αμαρτωλά παιδιά του Αδάμ, είσοδο στην παρουσία του Αγίου Θεού. Καταθέτει το αίτημά Του: «Πάτερ, ἐκείνους τοὺς ὁποίους μοι ἔδωκας, θέλω, ὅπου εἶμαι ἐγώ, νὰ ἦναι καὶ ἐκεῖνοι μετ' ἐμοῦ» (Ιωαν. 17/24). Ζητάει ο ουρανός να ανοιχθεί για τον καθένα – ακόμα και για τον μεγαλύτερο αμαρτωλό – πού πιστεύει σ' Αυτόν. Το αίτημά Του εισακούεται. Αλλά πώς; **ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ**: «διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος εἰσῆλθεν». **ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΟΙΞΕ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ**.

Το αίμα του Χριστού είναι παντοδύναμο στην καρδιά του ανθρώπου

Αφού το αίμα έχει μια τόσο δυναμική θέση στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό και στη νίκη του ενάντια στον εχθρό της ψυχής, δεν θα ενεργήσει με ακόμα περισσότερη δύναμη μέσα στον άνθρωπο, για χάρη του οποίου χύθηκε; Μπορούμε να είμαστε βέβαιοι γι' αυτό. Ειδικά στον αμαρτωλό άνθρωπο το αίμα θέλει να αποκαλύψει την θαυμαστή του δύναμη. Το εδάφιο που είναι η αφετηρία των σκέψεων μας, αποτελεί μόνο ένα από τα πολλά στη Βίβλο, όπου τονίζεται η σημασία του αίματος του Χριστού: «[...] ἔλυτρώθητε ἀπὸ τῆς ματαίας πατροπαραδότου διαγωγῆς ἡμῶν [...] διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Χριστοῦ».

Το ρήμα «λυτρώνω» έχει διπλή έννοια: 1) απαλλάσσω κάποιον από κάποιο κακό (μεταφορική έννοια) ή 2) (κυριολεκτική έννοια): ελευθερώνω κάποιον αφού εισπράξω λύτρα για αντάλλαγμα. Ο αμαρτωλός είναι σκλαβωμένος στην εχθρική δύναμη του Σατανά, την κατάρα του Νόμου και τα δεσμά της αμαρτίας. Και τώρα διακηρύσσεται «**ἐλυτρώθητε [...] διὰ τοῦ τιμίου αἵματος**», με το οποίο πληρώθηκαν τα λύτρα για την ενοχή του αμαρτωλού και καταστράφηκε η δύναμη του Σατανά, η κατάρα του Νόμου ακυρώθηκε και τα δεσμά της αμαρτίας έσπασαν.

Ο Πέτρος ονομάζει τους αποδέκτες της Α' Επιστολής του «ἐκλεκτούς [...] εἰς υπακοὴν καὶ ραντισμὸν τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Α' Πέτρ. 1/2). Η διακήρυξη για το πολύτιμο αίμα είχε αγγίξει την καρδιά τους και τους είχε οδηγήσει στην μετάνοια, αφυπνίζοντας μέσα τους την πίστη και γεμίζοντας την ψυχή τους με ζωή και χαρά. Ο κάθε πιστός ήταν μια απεικόνιση της θαυμαστής δύναμης του αίματος του Χριστού.

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 15

Λίγο παρά κάτω, στην ίδια επιστολή, ο απόστολος Πέτρος παροτρύνει τους αναγνώστες του να ζήσουν μια άγια ζωή στρέφοντας και πάλι την προσοχή τους στο αίμα της απολύτρωσης.

Τόσο για τον Εβραίο, που χαρακτηριστικά του ήταν η αυτοδικαίωση και το μίσος για τον Χριστό, όσο και για τον εθνικό που ζούσε στην ειδωλολατρεία, υπήρχε μόνο μία δύναμη που μπορούσε να τους απελευθερώσει από την αμαρτία. Ακόμα και σήμερα η ίδια αυτή δύναμη καθημερινά ελευθερώνει αμαρτωλούς. Και πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά; Το αίμα του Χριστού, που υπερίσχυσε στον ουρανό και νίκησε την κόλαση, είναι επίσης παντοδύναμο στην καρδιά του αμαρτωλού. Ας μην περιορίζουμε την εκτίμησή μας και την προσδοκία μας για τη δύναμη του αίματος του Χριστού με βάση αυτά που εμείς καταλαβαίνουμε ή φανταζόμαστε ή ακόμα αυτά που επιβάλλει η λογική μας. Η δύναμη του αίματος του Χριστού είναι απεριόριστη.

3) Πώς ενεργεί αυτή η δύναμη στη ζωή μας;

Κάτω από ποιες προϋποθέσεις και συνθήκες μπορεί αυτή η δύναμη να ενεργήσει στη ζωή μας ανεμπόδιστα, ώστε να προκαλέσει τα μεγάλα και ευλογημένα αποτελέσματά της;

Η πρώτη απάντηση είναι: με την πίστη, καθώς αυτό πάντα ισχύει στη βασιλεία του Θεού.

Η πίστη, όμως, εξαρτάται εν πολλοίς από τη γνώση. Εάν έχουμε ελλιπή γνώση για το τι μπορεί να ενεργήσει το αίμα του Χριστού στη ζωή μας, η πίστη μας δεν θα έχει μεγάλες προσδοκίες. Έτσι τα αποτελέσματα της λυτρωτικής δράσης του αίματος του Χριστού στη ζωή μας θα είναι περιορισμένα. Πολλοί χριστιανοί πιστεύουν ότι γνωρίζουν καλά την επίδραση του αίματος του Χριστού στη ζωή τους, εφόσον έχουν τη βεβαιότητα ότι οι αμαρτίες τους έχουν συγχωρηθεί διά πίστεως.

Δεν συνειδητοποιούν ότι τα λόγια του Θεού – όπως και ο Ίδιος – είναι ανεξάντλητα και περιέχουν έναν ασύλληπτο θησαυρό από έννοιες και ευλογίες. Δεν εννοούν ότι, όταν η Γραφή μιλάει για τον καθαρισμό διά του αίματος, οι λέξεις που διαβάζουν δεν είναι παρά μια ελλιπής ανθρώπινη έκφραση της δράσης του αίματος. Χρειάζεται να γίνεται μέσα στην καρδιά, μ' έναν δοξασμένο τρόπο, η αποκάλυψη αυτών των ουράνιων και ζωοποιών αληθειών. Μια φτωχή αντίληψη της δύναμης του αίματος γίνεται εμπόδιο για την πληρέστερη εκδήλωσή της στη ζωή μας.

Η πίστη μας θα δυναμωθεί, όταν προσέχουμε τι έχει ήδη πραγματοποιήσει το αίμα του Χριστού. Μάρτυρες είναι ο ουρανός και η κόλαση. Καθώς θα εμπιστευθούμε την ανεξιχνίαστη πληρότητα των υποσχέσεων του Θεού, η πίστη μας θα μεγαλώσει. Ας προσδοκούμε με όλη μας την καρδιά ότι, καθώς λουζόμαστε όλο και περισσότερο στην πηγή του αίματος του Χριστού, θα έχουμε τη μεγάλη ευλογία να μας αποκαλύπτεται η δύναμη του καθαρισμού στη ζωή μας καθώς και η ζωογόνος δύναμή του.

Όταν πλενόμαστε, ερχόμαστε σε μια πολύ στενή σχέση με το νερό. Παραδίνουμε τον εαυτό μας στην καθαριστική του δράση. Στον Ζαχαρία 13/1 το αίμα του Χριστού περιγράφεται σαν «πηγή άνεωγμένη [...] διά τὴν ἁμαρτίαν, καὶ διά τὴν ἀκαθαρσίαν». Μια πραγματική πηγή, η οποία, διά του Αγίου Πνεύματος, ρέει στα επουράνια. Με την πίστη αποκτώ μια στενή σχέση μ' αυτή την ουράνια πηγή, παραδίδομαι και βυθίζομαι σ' αυτήν, την αφήνω να με διαπερνάει τελείως. Λουζομαι στην πηγή. Δεν μπορώ να την εμποδίζω να με καθαρίζει και να με ζωογονεί. Με απλή πίστη πρέπει να αποσύρω το βλέμμα μου από τα βλεπόμενα και να βουτήξω σ' αυτή την πνευματική πηγή, η οποία συμβολίζει το αίμα του Λυτρωτή, με τη βεβαιότητα ότι η ευλογημένη δύναμή της θα γίνει φανερή στη ζωή μου.

Ας ανοίξουμε λοιπόν τις καρδιές μας με μια παιδική, επίμονη προσδοκία πίστης για να πειραματιστούμε όλο και περισσότερο τη θαυμαστή δύναμη του αίματος του Χριστού.

Υπάρχει όμως και μία δεύτερη απάντηση στην ερώτηση: Πώς ενεργεί η δύναμη του αίματος στη ζωή μας. Η Γραφή συνδέει το αίμα στενά με το Άγιο Πνεύμα: μόνο στην καρδιά όπου εργάζεται το Πνεύμα του Θεού η δύναμη του αίματος θα εκδηλωθεί.

Το Πνεύμα και το Αίμα

Στην πρώτη επιστολή του αποστόλου Ιωάννη (5/8) διαβάζουμε: «*οἱ τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες, τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ αἷμα, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἓν εἰσιν*» (και τρεις είναι αυτοί που δίνουν μαρτυρία, το Πνεύμα και το νερό και το αίμα, και οι τρεις αυτοί είναι μάρτυρες σ' αυτό το ένα). Το νερό αναφέρεται στο βάπτισμα. Το αίμα μαρτυρεί για την λύτρωση εν τω Χριστώ. Το Πνεύμα δίνει τη δύναμη στο νερό και στο αίμα. Και στην προς Εβραίους Επιστολή το Πνεύμα και το αίμα συσχετίζονται. Διαβάζουμε στο 9/14: «*πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ὅστις διά του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν εαυτὸν ἄμωμον εἰς τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνείδησίν σας ἀπό νεκρῶν ἔργων, εἰς το να λατρεύετε τον ζώντα Θεόν;*»! Ήταν διά του αιωνίου Πνεύματος που κατοικούσε μέσα στον Κύριο μας, ότι το αίμα απέκτησε την αξία του και τη δύναμή του.

Και είναι πάντοτε διά του Πνεύματος ότι το αίμα έχει την ζωοποιό δύναμή του, τόσο στον ουρανό όσο και στις καρδιές των ανθρώπων.

Το αίμα και το Πνεύμα μαρτυρούν πάντοτε μαζί. Όπου το αίμα του Χριστού τιμάται με την πίστη ή το κήρυγμα του Λόγου, το Πνεύμα εργάζεται. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορούσε να αποσταλεί προτού χυθεί το αίμα του Χριστού. Ο ζωντανός δεσμός μεταξύ του Πνεύματος και του αίματος δεν μπορεί να διασπαστεί.

Εδώ χρειάζεται να παρατηρήσουμε ότι, εάν θέλουμε να εκδηλωθεί η πλήρης δύναμη του αίματος στις ψυχές μας, πρέπει να αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει. Να έχουμε τη βεβαιότητα ότι κατοικεί μέσα μας και εκτελεί το έργο Του στην καρδιά μας. Να ζούμε με τη βαθιά πεποίθηση ότι το Πνεύμα κατοικεί μέσα μας σαν σπόρος ζωής. Και είναι

ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

το Άγιο Πνεύμα το οποίο θα φέρει στην επιφάνεια τα κρυμμένα, δυναμικά αποτελέσματα του αίματος στη ζωή μας. Ας Του επιτρέψουμε να μας οδηγήει. Διά του Πνεύματος το αίμα θα μας καθαρήσει, αγιάσει και ενώσει με τον Θεό.

Η αναγκαιότητα της γνώσης

Οι πιστοί έπρεπε να γνωρίζουν ότι είχαν λυτρωθεί, ποια ήταν η σημασία αυτής της λύτρωσης, αλλά παν' από όλα έπρεπε να ξέρουν ότι «δεν ελυτρώθητε [...] διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου», που δεν έχουν τη δύναμη να ζωοποιήσουν τον άνθρωπο, «αλλά διά του τιμίου αίματος του Χριστού».

Μόνο η δύναμη μιας καινούργιας και άγιας ζωής θα μπορούσε να τους χαρίσει μια σωστή αντίληψη της πολυτιμότητας αυτού του αίματος, έχοντας τη δύναμη να χαρίσει μια τέλεια απολύτρωση.

Αγαπητά μου αδελφία εν Χριστώ, αυτό αφορά και εμάς. Είναι ανάγκη να γνωρίσουμε ότι έχουμε λυτρωθεί χάρη στο

πολύτιμο αίμα του Σωτήρα μας. Χρειάζεται να μελετάμε τις έννοιες της απολύτρωσης και του αίματος. Μόνο τότε μπορούμε να βιώνουμε τη δύναμή του στη ζωή μας. Όσο περισσότερο κατανοούμε τη σημασία της απολύτρωσης, την πολυτιμότητα και τη δύναμη του αίματος του Χριστού, τόσο θα βιώνουμε τη μοναδική τους αξία για τη ζωή μας.

Ας εγγραφούμε λοιπόν στο σχολείου του Αγίου Πνεύματος για να οδηγηθούμε σε μια μεγαλύτερη επίγνωση της απολύτρωσης διά του πολύτιμου αίματος του Χριστού.

Απόσπασμα από το βιβλίο
«Το αίμα του Χριστού»
του Andrew Murrey
Απόδοση ΕΛ. ΒΗΜΑΤΟΣ

*Σ' ένα επόμενο τεύχος του Ελεύθερου ΒΗΜΑΤΟΣ θα δημοσιεύσουμε ένα άρθρο για τη ζωή και τη διακονία του Andrew Murray.

Εκείνοι που αναχώρησαν για τον Κύριο

Ειρήνη Γεωργιάδου: Μέλος της εκκλησίας της Νίκαιας, η πάντοτε αγαπητή στη θύμησή μας Ειρήνη, πέρασε στην αιωνιότητα. Υπηρέτησε εκ καρδίας στο Σούνιο επί δεκαετίες, προσφέροντας ένα τεράστιο έργο, αλλά και όπου υπήρχαν ανάγκες, μαζί με τον πιστό σύζυγό της Χαρίλαο. Στην κυριολεξία αποδείχθηκαν υπηρέτες και διάκονοι του Ιησού Χριστού και της αδελφότητας. Και οι δύο άφησαν το δικό τους ταπεινό αποτύπωμα, γράφοντας τη δική τους ιστορία, γεγονός που δεν ξεχνιέται. Η δόξα ανήκει στον Κύριο για την εκλεκτή μας αδελφή που βρίσκεται στην παρουσία του Κυρίου.

Η αδελφή **Φωφό Λιγνού**, πλήρης ημερών, μετώκησε στην ουράνια πατρίδα, αφού διήνυσε με μαρτυρία Χριστού τον χρόνο της εδώ παροικίας της. Μέλος της εκκλησίας του Αιγάλεω, αδελφή σιωπηλής προσφοράς, άνθρωπος αγάπης, με χαρακτηριστικό το αισιόδοξο και αγαθό χαμόγελό της. Μαζί με τον σύζυγό της, Γιώργο, ο οποίος εδώ και πολλά χρόνια βρίσκεται στην παρουσία του Κυρίου, αγκάλιασαν και άπλωσαν βαθιές ρίζες στην αγάπη και πίστη προς τον Ιησού Χριστό. Έκαμαν πράξη τον Λόγο του Ευαγγελίου «...αλλ' εαυτούς έδωκαν πρώτον εις τον Κύριον, έπειτα εις ημάς διά θελήματος του Θεού» (Β' Κορ.8/5), αφού επί 25 συναπτά χρόνια η εκκλησία του Αιγάλεω λειτούργησε και φιλοξενήθηκε στο σπίτι του αδελφού Γιώργου και της αδελφής Φωφώς, με πλούσιες ευλογίες. Είμαστε σίγουροι ότι ουράνιο βάλαμο παρηγορίας έχει ξεχυθεί στα παιδιά της, Δημήτρη, Γιάννη, Τιμόθεο, στις νύφες της, τα εγγόνια και τα δισέγγονά της, αλλά και στην εκκλησία του Αιγάλεω.

Λάκης Βενιζελάς: Ένας ένας οι βετεράνοι της πίστεως μάς αποχαιρετούν. Μεταξύ αυτών και ο αδελφός Λάκης, ακούρατος υπηρέτης του Θεού και κήρυκας

του Ευαγγελίου στη Γερμανία, αλλά και στην Ελλάδα, όποτε είχε την ευκαιρία να μας επισκεφθεί. Αγαπητός, χαρούμενος, αισιόδοξος, συνετέλεσε στην πρόοδο, αύξηση και διατήρηση του πνευματικού έργου μεταξύ των Ελληνικών Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών της Γερμανίας, αλλά και μεμονωμένων ψυχών. Μαζί με τους εργάτες του Θεού, αδελφούς Μίμη Βώσο και Μάκη Κοντογιαννάτο, ήταν μία απ' τις φωνές του Θεού προς τους Έλληνες ξενιτεμένους. Είθε ο Θεός να εγείρει άξιους πνευματικούς αντικαταστάτες για τη συνέχιση του έργου που άφησαν πίσω τους. Στη σύζυγό του Αθηνά, στα παιδιά του, Ηλία, Δημήτρη, Παναγιώτη, Δεβόρα, στα εγγόνια και στους συγγενείς ευχόμαστε την εξ ύψους παρηγορία του Θεού.

Βασίλης Πετρόπουλος: Ο πιστός και πρεσβύτερος αδελφός Βασίλης έφυγε για την ουράνια πατρίδα πλήρης ημερών. Τα ιστορικά Δερβενάκια ήταν η γενέτειρά του και αποτελούσε μέλος της εκκλησίας της Κορίνθου, απολαμβάνοντας καθολικό σεβασμό και εκτίμηση απ' όσους τον γνώρισαν. Στη σύζυγό του Ευαγγελία, στα παιδιά του Γιώργο και Ελισάβετ, στα εγγόνια και δισέγγονα, στα αδελφία του εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας και την αγάπη μας με τη βεβαιότητα ότι ο αδελφός Βασίλης βρίσκεται στην παρουσία του Ιησού Χριστού, απολαμβάνοντας το πρόσωπο Του μέσα στις ουράνιες δόξες.

Βασιλική Μακρή: Στις αρχές του φετινού καλοκαιριού αναχώρησε για την ουράνια πατρίδα η σύζυγος του αειμνηστου εργάτη του Θεού Σάκη, Βάσω. Συλλυπούμεθα τους γιους, τον Τιμόθεο, τον Φιλήμονα, τις νύφες, τα εγγόνια, τη συγγένεια και την Εκκλησία της Καλαμάτας.

ΕΛ. ΒΗΜΑ

Στο γραφείο του υποπλοι

«Και θέλει κηρυχθή τούτο το ευαγγέλιον προς μαρτυρίαν εις πάντα τα έθνη' και

Ευρισκόμενος με γκαζάδικο στην Μπόνου Τάουν της Νιγηρίας είχα μια από τις πιο ευχάριστες εκπλήξεις της ναυτικής μου καριέρας. Ένας ξυπόλυτος βοηθός του επίσης ξυπόλυτου υπευθύνου της φόρτωσης γούρλωσε με θαυμασμό τα μάτια του όταν ερωτώμενος του απάντησα πως είμαι Έλληνας. «Greece, Strong Church», «Ελλάδα, Δυνατή Εκκλησία» απάντησε κοιτώντας με ερευνητικά κατάματα, σαν να ήθελε να διαβάσει κάτι όμορφο από την αντίδρασή μου. Κατάλαβα πως την Ελλάδα την γνώριζε μέσω της Βίβλου...

-Είσαι Χριστιανός; Ρώτησα, με εκείνο τον τόνο και το ενδιαφέρον που τα λόγια είναι ουσία Πνεύματος και όχι απλής περιέργειας.

-Ναι! μου απάντησε και τα μάτια του έλαμψαν θριαμβευτικά.

-Διαβάζεις την Βίβλο; συνέχισα ρωτώντας τον, καθώς δεν μπορεί να είναι κάποιος πραγματικός Χριστιανός και να μην λαχταρά να διαβάζει ο ίδιος αυτά που είπε ο Αρχηγός της πίστης του απευθυνόμενος στους δικούς Του. Δικοί Του δε, είναι όλοι εκείνοι που δέχονται τον Ιησού Χριστό σαν τον μοναδικό Λυτρωτή τους. Από τον ξυπόλυτο Νιγηριανό, μέχρι τον πλανητάρχη, από τον ληστή μέχρι τον σεβάσμιο γέροντα, και από όλο γενικά τον κόσμο χωρίς καμιά εξαίρεση.

-Βεβαίως, στην εκκλησία!

-Δεν έχετε δική σας Βίβλο, ρώτησα, μουδιασμένος τώρα απευθυνόμενος και στους δύο, καθώς η Βίβλος του Χριστού είναι ο πιστός πνευματικός σύντροφος του κάθε πιστού Χριστιανού.

-Όχι, διότι εκτός του ότι δεν μπορεί να την βρει κάποιος στον τόπο μας, είναι και πολύ ακριβή.

Ο ένας τους με δυο λόγια μου διηγήθηκε την ιστορία μιας Βίβλου που κάποτε είχε. Συγκινήθηκα τόσο πολύ που μου ήλθε να τους αγκαλιάσω και να ξεφωνίσω «είμαστε αδέρφια, έχουμε τον ίδιο Πατέρα, τον Παντοδύναμο Δημιουργό της Ελλάδας, της Νιγηρίας, του Σύμπαντος! Έχουμε τον ίδιο αδελφό, τον Ιησού Χριστό, δια του Οποίου όλα δημιουργήθηκαν! Έχομε τον πιο δυνατό Πατέρα και τον πιο καλό Αδελφό της παρούσας Δημιουργίας. Συγκρατήθηκα όμως' λόγω θέσεως; λόγω χαρακτήρα; λόγω περιβάλλοντος και μιας απροσδόκητης επίσκεψης κάποιου ανδρός του

πληρώματος του πλοίου; Μήπως λόγω του ιδρώτα μας στη Διακεκαυμένη Ζώνη της Νιγηρίας; Δεν ξέρω, ίσως για όλα αυτά και πολλά άλλα μαζί.

-Τότε, έχω μια ευχάριστη έκπληξη για σας είπα – και συμπλήρωσα – ένα λεπτό παρακαλώ και επιστρέφω... Στην κρεβατοκάμαρά μου είχα μία Βίβλο μεταφρασμένη από την Ελληνική γλώσσα στην Αγγλική. Την είχα αγοράσει σε κάποιο προηγούμενο ταξίδι από την Αυστραλία, αν θυμάμαι καλά για ατομική μου χρήση και εξάσκηση στην Αγγλική γλώσσα. Ήταν σχεδόν καινούργια. Πρόλαβα όμως να αποστηθίσω το Ιωάννης 3:16 που το θυμάμαι ακόμη και μετά παρέλευση μισού και πλέον αιώνα, «for God so loved the world...».

-Αυτή είναι για σας τους είπα. Τα μάτια τους άστραψαν από χαρά. Ο απλός εκείνος φτωχός και ξυπόλυτος επιθεωρητής φορτίου σπκώθηκε όρθιος, σήκωσε τα πλημμυρισμένα με δάκρυα μάτια του στον ουρανό και άρχισε να ευχαριστεί τον Θεό για το αναπάντεχο δώρο Του. Καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στις παρειές του, ακούμπησα με θρησκευτική ευλάβεια στις ανοιχτές του παλάμες την Βίβλο. Μου μένει ζωνρή στην μνήμη αυτή η εικόνα και είμαι σχεδόν βέβαιος πως κανένας ποτέ δεν δέχτηκε με παρόμοια ευχαρίστηση και ευλάβεια το οποιοδήποτε σημαντικό, ή ασήμαντο δώρο μου.

Αυτή την εικόνα πρέπει να την φωτογράφιζε ο ουρανός. Μία Βίβλος από την κρεβατοκάμαρα ενός Έλληνα Αξ/κού του Εμπορικού Ναυτικού, που από απλό ενδιαφέρον προς μια ξένη του γλώσσα είχε αγοράσει στη μια άκρη του κόσμου, βρέθηκε με τόση ευγνωμοσύνη στα χέρια ενός ξυπόλυτου σε κάποια άλλη άκρη της οικουμένης. **«Το Ευαγγέλιο της Βασιλείας θα κηρυχτεί σε όλη την οικουμένη»...** όπως ακριβώς το είπε Εκείνος ο Αρχηγός και Τελειωτής της αγίας πίστης μας σε μια πλαγιά λόφου κατάφυτου με ελιές, απαντώντας στην περιέργεια μερικών ψαράδων του γλυκού νερού για το πότε θα εγκαθιστούσε την Βασιλεία Του. Λόγια για ευαίσθητες καρδιές, λόγια για φυλλοκάρδια που αναδεύονται χαρούμενα από την Πνοή του Θεού. Λόγια για ανθρώπους που γεννήθηκαν όχι απλά εξ ύδατος, όπως συμβαίνει σε όλο τον Χριστιανικό κόσμο, αλλά και εκ Πνεύματος... **Ο Χριστός ήταν απόλυτα σαφής πάνω σε αυτό:**

άρχου ενός γκαζάδικου

της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη, τότε θέλει ελθεί το τέλος» (Ματθ. 24 / 14)

«Το γεννημένον εκ της σαρκός, είναι σάρξ· και το γεννημένον εκ του Πνεύματος, είναι πνεύμα». (Ιωάν 3/6). *«Και θέλει κηρυχθή τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη, προς μαρτυρίαν εις πάντα τα έθνη· και τότε θέλει ελθεί το τέλος»* (Ματθ. 24 / 14), τους είπε. Οι τότε «ελάχιστοι» πνευματικά και αριθμητικά ψαράδες, οι «ιδιώτες» κατά την κρίση των σοφών της εποχής τους, το φρόντισαν, το κήρυξαν, το έγραψαν πιστεύοντας στα λόγια του δασκάλου τους και με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος κυκλοφορεί και καρποφορεί στο πέρασμα όλων των κατοπινών αιώνων σε όλη την οικουμένη.

Αυτό ακριβώς έγινε και τούτη τη συγκεκριμένη μέρα στην BONY TOWN της Νιγηρίας. Ένας απλός «ιδιώτης» Νιγηριανός παρελάμβανε εγγράφως το ευαγγέλιο της βασιλείας του Χριστού, εκτιμώντας το όσο λίγοι σοφοί του κόσμου τούτου. Τί κρίμα για όλους μας!

Συχνά σε τέτοιες στιγμές θυμάμαι τη δική μου προσωπική εμπειρία όταν σε λιμάνι μιας άλλης άκρης του κόσμου, στην Αγγλία, έφτασε στα χέρια μου

κάποιο φυλλάδιο με λίγα εδάφια της Βίβλου. Ο λόγος του Χριστού, αυτή ήταν η αγαθή μερίδα της Μαρίας, της αδελφής της Μάρθας, το ευαγγέλιο της βασιλείας! Αυτή τη μερίδα διάλεξαν όλοι εκείνοι που σαν τον ξυπόλυτο Νιγηριανό δέχτηκαν όχι απλά το αντικείμενο ενός μεταφρασμένου στην Αγγλική αντιγράφου της Βίβλου, αλλά τον ίδιο τον Χριστό στην καρδιά τους.

Την πρώτη χάρτινη λίρα Αγγλίας, που πήρα σαν πρώτη αμοιβή του πρώτου μου μπάρκου, την έβαλα σε φάκελο και την έστειλα στο σπίτι. Αργότερα, όταν μετά 4 σχεδόν χρόνια ξεμπαρκάρισα, έμαθα πως εκείνο το χάρτινο νόμισμα η μητέρα μου το έβαλε στα εικονίσματα! Ήταν η πρώτη αμοιβή του ξενιτεμένου παιδιού της. Την χάρηκε, την τίμησε και συγκινήθηκε. Όταν μου το είπαν την ζήτησα για να την έχω σαν ενθύμιο! Εξεπλάγην από την απάντηση της μητέρας μου.

-Την φάγαμε! μου είπε γελώντας.

-Μπράβο, απάντησα ενθουσιασμένος. Γι' αυτό την έστειλα.

Δεν ήταν για τα εικονίσματα εκείνο το χαρτί και δεν το άφησε εκεί η μητέρα μου. Απλά με τον δικό της τρόπο ευχαρίστησε πρώτα τον Θεό και μετά την εξαργύρωσε χρησιμοποιώντας την σύμφωνα με τον προορισμό της.

Πόσες άραγε Βίβλοι με λόγια Ζωής αιώνιου βρίσκονται στα εικονίσματα των Χριστιανικών εικονοστασιών και πόσες περισσότερες σε βιβλιοθήκες, συρτάρια και ράφια αδιάβαστες, ακρησιμοποιήτες; Η Βίβλος δεν είναι χάρτινη λίρα Αγγλίας, ούτε και φυλαχτό υλικής, ή υλιστικής αξίας. Είναι ο ζωντανός Λόγος του Θεού, είναι η δίστομος ρομφαία που «εξήρχετο» και εξέρχεται από το στόμα του Κυρίου μας, είναι η κολυμβήθρα μέσα στην οποία χαίρεται να βαφτίζεται καθημερινά η ψυχή μας. Είναι ένα παράθυρο του ουρανού και οι αράδες της είναι οι γρίλιες μέσα από τις οποίες βλέπουμε να κυκλοφορούν οι άγιοι του Θεού άνθρωποι και ο ίδιος ο Σωτήρας μας. *«Τα λόγια τα οποία σας λέγω είναι πνεύμα και ζωή»* είπε ο Λυτρωτής μας (Ιωάν.6° κεφ.). Ας κατεβάσουμε λοιπόν την Βίβλο απ' τα εικονίσματα και όπου αλλού την έχουμε κρύψει και ας γευτούμε το περιεχόμενό της. *«Τα λόγια τα οποία σας λέγω είναι πνεύμα και ζωή»* (Ιωάν. 6 / 63) είπε ο Λυτρωτής μας.

Αλέξανδρος Δαδάος

Ανώνυμος ποιητικός λόγος

- Κατά Ιωάννη 3/7-8

*«Μη θαυμάσης ότι σοι είπον,
Πρέπει να γεννηθήτε άνωθεν.*

Ο άνεμος όπου θέλει πνέει, και την φωνήν αυτού ακούεις, αλλήλ ά δεν εξεύρεις πόθεν έρχεται, και που υπάγει· ούτως είναι πας όστις εγεννήθη εκ του Πνεύματος».

*Νάσαι σαν το πουλί που φτερουγίζει
και κάθεται στα πιο ψητά κλωνιά
και το κεφάληδό του συνεχίζει
κι' αν σπάσει το κλωνί,
το πουλί έχει φτερά.*

Άγνωστος

Τι μας βοηθά στη μελέτη των Εσχατολογικών Θεμάτων

Λέγει ο λόγος του Θεού στο Α΄ Κορινθίους 7/29-31: «Λέγω δε τούτο, αδελφοί, ότι ο επίθλιος καιρός είναι σύντιμος' ώστε και οι έχοντες γυναίκας να ήναι ως μη έχοντες' και οι κηραίνοντες, ως μη κηραίνοντες' και οι χαίροντες, ως μη χαίροντες' και οι αγοράζοντες, ως μη έχοντες κατοχήν' και οι μεταχειριζόμενοι τον κόσμον τούτον, ως μηδόλως μεταχειριζόμενοι' διότι το σχήμα του κόσμου τούτου παρέρχεται...».

Τούτη η εποχή που ζούμε μπορεί να διαρκέσει λιγότερα ή περισσότερα χρόνια, αλλά είναι συνεσταλμένη, λέγει το κείμενο, περιορισμένη, έχει κάποιο όριο που εκεί τελειώνει. Άρχισε με τον πρώτο ερχομό του Κυρίου, από κει μετρά και το ημερολόγιο μας, και θα τελειώσει με τον δεύτερο ερχομό Του, που αναμένεται ώρα με την ώρα.

Η αίσθηση στους ανθρώπους είναι ότι τούτος ο κόσμος θα διαρκέσει απεριόριστα. Είναι μια απ' τις ευλογίες που ο Λόγος του Θεού χτίζει μέσα μας: την αίσθηση της προσωρινότητας, που είναι και η αλήθεια.

Ο κόσμος δεν περιμένει τίποτα, έχει ναρκωθεί μέσα στην καθημερινότητά του και στα προβλήματά του. Ο πιστός περιμένει τον ερχομό του Χριστού, γεγονός που τον οδηγεί σε μια διαφορετική θεώρηση της ζωής.

Και είναι τούτη η θεώρηση που φέρνει εσωτερική απελευθέρωση από τα άγχη, τις ανησυχίες και τους φόβους, που συχνά δημιουργούν οι καταστάσεις εδώ στη γη, αλλά και οι ανθρώπινες επιδιώξεις.

Και τι όμορφο, όντας εσωτερικά ελευθερωμένος, χωρίς εξάρτηση απ' τα πράγματα της γης, να στέκεσαι τόσο σωστά στις υποχρεώσεις σου, αλλά και να χαίρεσαι με το κάθε τι που μας έχει χαρίσει ο Θεός. Τίποτα δεν σε δουλώνει, τίποτα δεν σε αγχώνει. Σε υπηρετούν πλέον, δεν τα υπηρετείς.

Εκείνοι που κλαίουν σαν να μην κλαίουν, εκείνοι που χαίρουν σαν να μη χαίρουν: Ούτε θα σε γονατίσει η λύπη, ούτε θα σε ξετρελλάνει η χαρά, που έρχεται για να φύγει. Η αίσθηση της προσωρινότητας τα βάζει όλα στη σωστή τους θέση.

Εκείνοι που αγοράζουν σαν να μην κατέχουν. Και εάν αγοράσεις κάτι ξέρεις ότι δεν το κατέχεις, σε λίγο το παραδίνεις, οπότε ούτε φόβος μην το χάσεις, ούτε αγωνία να το αυξήσεις, το χαίρεσαι, δεν σε χαίρεται.

Εκείνοι που ασχολούνται με τον κόσμο σαν να μην ασχολούνται. Όχι ότι ο πιστός θα πάψει ν' ασχολείται με τα του κόσμου, μέσα στον κόσμο μάς θέλει ο Κύριος, αλλά δεν θα χάσει την κυριότητα του εαυτού του, καθώς το μάτι του είναι διαρκώς καρφωμένο στον ερχομό του Κυρίου. Τίποτα από τα του κόσμου δεν συναρπάζει τον πιστό του Χριστού για να τον δουλώσει.

Είναι σαν τον μετανάστη τα παλιά τα χρόνια: το σπίτι

του, τα λιγοστά του έπιπλα, το χωράφι του, η γίδα του, το γαϊδουράκι του, είναι τα πολυτίματά του. Μέχρι που έρχεται η ώρα της μετανάστευσης. Πώς αλλάζουν στα μάτια του όλα αυτά με μιας. Πώς πέφτει η αξία τους, να τον εξυπηρετήσουν ίσα που να φύγει, μετά δεν τα χρειάζεται, θα του είναι τόσο ξένα.

Διότι παρέρχεται η μορφή του κόσμου τούτου. Ο ίδιος ο κόσμος δεν θα εξαφανισθεί, θ' αλλάξει η μορφή του, το **σχήμα** του, όπως λέγει το κείμενο. Όλα θα καθαρισθούν και θα γίνουν καινούργια, στη φύση αλλά και στην ανθρώπινη κοινωνία. Ο Κύριος μίλησε καθαρά για παλιγγενεσία, Ματθαίος 18/28.

Είναι η μεγάλη αγωνία των ανθρώπων, τι θα φέρει το μέλλον. Είναι και το μεγάλο προνόμιο των παιδιών του Θεού, να γνωρίζουν το μέλλον. Πάντα, **«το απόρητον του Κυρίου είναι μετά των φοβουμένων Αυτόν»**, Ψαλμός 25/14. Και ο Θεός μάς έχει αποκαλύψει το μέλλον για να τυπωθεί βαθιά μέσα μας, πως ό,τι γίνεται, και ό,τι πρόκειται να γίνει, όσο φοβερό κι εάν είναι αυτό, είναι γιατί ο Ίδιος το έχει ορίσει, ή το έχει επιτρέψει να γίνει. Έτσι δεν θα κλονισθεί η πίστη μας.

Είναι με τον γραπτό προφητικό Του λόγο, που ο Θεός μας έχει ανοίξει την κουρτίνα του μέλλοντος, και μπορούμε να δούμε βαθιά, πολύ βαθιά μέσα σ' αυτό.

Τρομάζει λίγο ο προφητικός λόγος του Θεού, ίσως και μπερδεύει. Αλλά μην ξεχνάμε, ο Θεός και τα σχέδια Του πάντα αποκαλύπτονται, δεν σπουδάζονται.

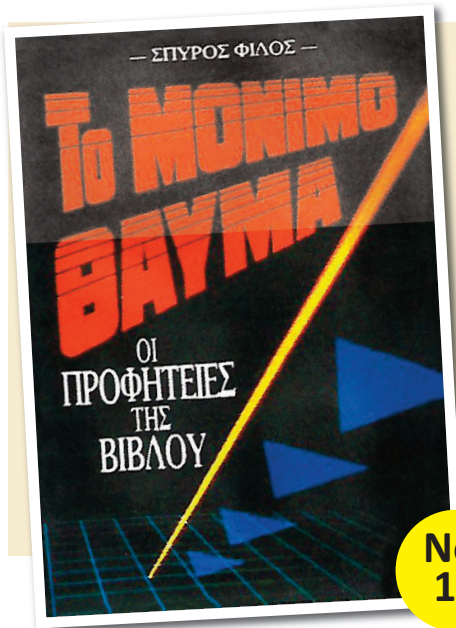
Αποκαλύπτονται, σε ποιούς; Ας θυμηθούμε τα λόγια του Κυρίου στο Ιωάννης 14/21: **«Ο έχων τας εντολάς μου και φυλάττων αυτάς, εκείνος είναι ο αγαπών με: ο δε αγαπών με, θέλει αγαπηθεί υπό του Πατρός μου' και εγώ θέλω αγαπήσει αυτόν, και θέλω φανερώσει εμμαντόν εις αυτόν.»**

Ας θυμηθούμε κι εκείνον τον πνευματικό νόμο που λέει: **«Διότι όστις έχει, έτι θέλει δοθή εις αυτόν, και θέλει περισσευθή...»**, Ματθαίος 13/12. Όποιος έχει την επιθυμία, τη σοβαρότητα να μάθει, τη διάθεση να δοξάσει τον Θεό, να βοηθήσει στην οικοδομή της Εκκλησίας, και όχι να πει εντυπωσιακά πράγματα, να εξάψει φαντασίες, σ' αυτόν ο Θεός θα αποκαλύπτεται και θα αποκαλύπτεται.

Ας ξαναθυμηθούμε εδώ και την προτροπή Του, που αφορά όλους εμάς, στο Ησαΐας 45/11: **«Ερωτάτε με διά τα μέβληντα περί των υιών μου, και περί του έργου των χειρών μου προστάξατέ με.»**

Θανάσης Νικολόπουλος
Φιλιατρά

(συνεχίζεται)

No. 16

ΤΟ ΜΟΝΙΜΟ ΘΑΥΜΑ: ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥ (2^η Έκδοση)

Σπύρος Φίλος

Ήταν ο Γάλλος Φυσικο-Μαθηματικός και Φιλόσοφος Βλάσιος Πασκάβ, που μέσα στις βαθιές ανησυχίες του για το νόημα της ζωής ερεύνησε τις Προφητείες της Βίβλου και έμεινε έκθαμβος από την εκπλήρωσή τους μέσα στον ιστορικό χώρο με απόλυτη μαθηματική ακρίβεια.

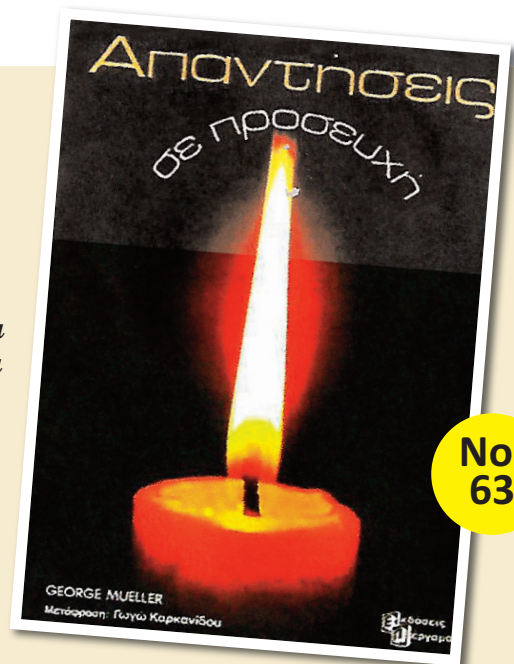
Το βιβλίο αυτό εξετάζει τις Προφητείες της Βίβλου σε βάθος.
Σελίδες 246

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

George Mueller
(Μετάφραση: Γωγώ Καρκανίδου)

Βιβλίο πρόκληση για την εποχή μας.
Η προσευχή -καθώς παρουσιάζεται εδώ- για άρρη μια φορά, δεν είναι μια «πιστολιά στον αέρα», απλά φτάνει μέχρι τον ουρανό, αγγίζει την καρδιά της αγάπης του Θεού και φέρνει απαντήσεις, καθημερινά.
Πολύτιμο βοήθημα, κλειδί επιτυχίας, απελευθέρωσης, λύσεων. Δείχνει το μυστικό για ξαφάφρωμα, ενίσχυση και πειραματισμό των θείων δυνάμεων στην ατομική ζωή κάθε ανθρώπου.

Σελίδες 104

No. 63

Το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «Ελεύθερο ΒΗΜΑ» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

Δικός σου καρπός

Δεν βρίσκω λόγια για να πω
να σ' ευχαριστήσω
για ό,τι έκανες Χριστέ
να σε δοξολογήσω.
Η χάρη σου η απέραντη
κάλυψε κι εμένα
γι' αυτό και εγώ ακοιλουθώ
το διάβα Σου κι ας είν' στενό.

Την ανηφόρα σαν διαβώ
και αντικρίζω τον Σταυρό
που υψώθηκε για μένα
ο κόμπος ήρθε στο λαιμό
κραυγή να βγάλω δεν μπορώ,
Χριστέ εσύ για μένα!

Μπρούμυτα πέφτω κι ακουμπώ.
Το χώμα είναι μαλακό
και αιματοβαμμένο
μ' αγάπη ποτισμένο
καρπό να φέρει για τον θεριστή
στα πόδια Του να ακουμπά
η ψυχή Του να χορτάσει,
τους καρπούς του πόνου
της ψυχής Αυτού
από γενιά λιτρωμένων
με το αίμα Αυτού
η Νίκη μόνο σε, Ιησού

Σωφρονία Ντεμίρη
Καμίνια, Πατρών